

தொல்லியல் (ARCHAEOLOGY)

SUBJECT CODE: 18K5HELH1

கற்காலப் பண்பாடு

மனித இன வரலாற்றை வரலாற்றுக் காலம் (Historical Period), வரலாற்றுக்கு முந்திய காலம் (Pre-Historic Period) என இரண்டு வகையாகப் பகுக்கலாம். எழுத்துச் சான்றுகள் தோன்றிய காலத்திற்கு முற்பட்டகாலம் வரலாற்றுக்கு முந்திய காலம் ஆகும். இதனைத் 'தொல் பழங்காலம்' என்றும் மண்ணியல் காலம் (Geological Age) என்றும் அழைப்பர். இன்றைக்கு நான்காயிரம் மில்லியன் ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக பூமி தோன்றியது என்பர். மண்ணியல் காலம் மூவாயிரம் மில்லியன் ஆண்டுகட்கு முன்னர் தோன்றியதாகக் கணிக்கப்பட்டுள்ளது. எழுத்துச் சான்றுகள் தோன்றியதற்குப் பின்னர் உள்ள காலம் வரலாற்றுக் காலம் ஆகும். உண்மையில் வரலாற்றுக் காலத்தில் அடங்கும் ஆண்டுகளைவிடப் பல மடங்கு ஆண்டுகள் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் அடங்கும். உலக அளவில் இன்றைக்கு ஏறத்தாழ 20 இலட்சம் ஆண்டுகளிலிருந்து கி.மு.4000முடிய உள்ள காலம் தொல்பழங்காலம் ஆகும்.

பொதுவாக ஐரோப்பிய ஆப்பிரிக்க நாடுகளில் கற்காலம் என்பது பழங்கற்காலம் (Palaeolithic), இடைக்கற்காலம் (Mesolithic), புதிய கற்காலம் (Neolithic) எனும் மூன்று பிரிவுகளைக் கொண்டிருந்ததாகத் தொல்லியலார் கருதுவர். ஆனால் இந்தியாவில் கற்காலம் என்பது முதல் கற்காலம் (Early Stone Age), இடைக் கற்காலம் (Middle Stone Age), கடைக்கற்காலம் (Late Stone Age), புதிய கற்காலம் (Neolithic) எனும் பிரிவுகளாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பிரிவுகள் அவர்கள் பயன்படுத்திய கற்கருவிகளின் அடிப்படையில் ஏற்பட்டன.

பெரும்பனிப்படர்வுக் காலமும், கற்காலமும்

கற்காலம் நில அமைப்பியலுடன் மிகுந்த தொடர்பு உடையது. நில அமைப்பியல் ஊழியின் கடை ஊழியான, பிளிஸ்டோசின் ஊழியில் தான் (Pleistocene Epoch) இவ்வுலகில் மனிதன் தோன்றினான். டான்ஜானியாவிலுள்ள கிழக்கு ஆப்ரிக்கா ஒல்டுவாய்ப் பிளப்பு (Olduvai Gorge) என்ற இடத்தில் கிடைத்த தொல்பொருள்களை, பொட்டாசியம் ஆர்கன் அணுத்திறன் ஆய்வு முறையில் ஆய்வு செய்ததில், அவை ஏறக்குறைய 20 லட்சம் ஆண்டுக்குரியவை எனத் தெரிய - வந்தது. இது பெரும்பனிப்படர்வுக்காலம் (Great Ice Age) எனவும் அழைக்கப்பெறும். இப்பெரும் பனிப்படர்வுக்காலம் - பல > பிரிவுகளைக் கொண்டது. இதன் எண்ணிக்கை பற்றி, பல கருத்துகள் நிலவுகின்றன. இருப்பினும் ஆல்பைன் பகுதியில் இருந்த நான்கு ஆறுகளின் பெயர்களை வைத்து தொல்லியலார். இதனை நான்கு பிரிவுகளாகப் பகுத்தனர். அவை கியுன்சு (QUNZ) சுமார் 600,000 ஆண்டுகட்கு முன், மின்டல் (MINDEL) சுமார் 450,000 ஆண்டுகட்கு முன், ரிஸ் (RISS) சுமார் 200,000 ஆண்டுகளுக்கு முன், உர்ம் (WURM) சுமார் 60,000 ஆண்டுகளுக்கு முன் என்பனவாகும்.

இந்நான்கு பிரிவுகளுக்கும் இடையில் நிலவிய காலத்தை, மூன்று இடைப்பனிப்படர்வுக் காலங்களாகப் (Interglacial) பகுத்துள்ளனர். கியுன்ஸ் பனிப்படர்வுக்காலமும், அதனைத் தொடர்ந்து வந்த இடைப் பனிப்படர்வுக்காலமும் முதல் பிலைஸ்டோசின் (Lower Pleistocene) என்றும், மின்டல் இடைப் பனிப்படர்வுக் காலம், இரிஸ் ஆகியன இடை பிலைஸ்டோசின் (Middle Pleistocene) என்றும், இவைகளைத் தொடர்ந்து வந்த இடைப்பனிப்படர்வுக்காலமும், உர்மும் கடை பிலைஸ்டோசின் (Upper Pleistocene) எனவும் கூறப்படும். கீழ்க்காணும் பட்டியலில் மேற்கூறப்பட்ட காலங்களின் ஆண்டுகள் வரையறுக்கப்

பட்டுள்ளன. இக்காலக்கணிப்பு எல்லா நாடுகளுக்கும் ஒரே வகையாகப் பொருந்தும் எனக் கூறவியலாது.

1.பழங்கற்காலம் (OLD STONE AGE)

பண்டைய மனிதன் கரடுமுரடான கற்களால், தனது வாழ்க்கைக்குத் தேவையான கருவிகளை உருவாக்கிய காலத்தைப் பழங்கற்காலம் என்பர். இக்காலக்கட்டத்தில் உலகின் பல பகுதிகளில் வாழ்ந்த மக்கள், கற்களாலான கருவிகளையே பயன்படுத்தினர். ஆப்ரிக்கா, தென் இங்கிலாந்து, தென்னிந்தியா ஆகிய நாடுகளில் கிடைக்கும் கற்கருவிகள் ஒரே வடிவிலும், ஒரே மாதிரியான செய்முறையிலும் உருவாக்கப்பட்டவை என்று தொல்லியலார் கணித்துள்ளனர். எனவே, இவர்கள் பல்வேறு பகுதிகளில் ஒருவரை ஒருவர் அறியாமலேயே உருவாக்கிய சில கற்கருவிகளிடையே சில ஒற்றுமைகள் காணப்படுவதை அறியலாம். ஆதிகால மனிதன் ஆசியாவில் வாழ்ந்ததற்கான முக்கிய தடயங்கள் கிடைத்துள்ளன. இருப்பினும் இந்தியாவில் இதுவரையில் பழங்கற்கால மனிதனின் எலும்புக் கூடுகள் கிடைக்கவில்லை.

பழைய கற்காலக் கருவிகள் கற்கருவிகளின் உருவ அமைப்பைக் கொண்டும், அவற்றை உருவாக்கப் பயன்பட்ட தொழில்நுட்பத்தைக் கொண்டும் தொல்லியல் அறிஞர்கள் இக்கருவிகளுக்குப் பெயரிட்டனர். அவைகள் எந்தத் தொழிலுக்குப் பயன்படும் எனும் ஊகத்தைக் கொண்டும் சிலவற்றிற்குப் பெயரிடப்பட்டன. உலக கற்காலத்தில் இதுவரை பதினொரு தொழில் நுட்பங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை : முதற் பழங்காலத்தில் 1. வில்லா பிராங்கியன் (Villa Franchian) 2. அபிவில்லியன் 3. கிளாக்டோனியன் 4. அசிவில்லியன் 5. லெவாய்சியன் ஆகிய 5 தொழில் நுட்பங்களும், இடைப்பழங்கற்காலத்தில் 6. மெளசுட்டிரியன் லெவலாய்சோ மெளசுட்டிரியன் தொழில்நுட்பங்களும், கடைப்பழங்கற்காலத்தில் 7. முதற்பெரிகோர்டியன் 8. ஆரிக்னேசியன் 9. கடைப்பெரிகோர்டியன் 10. சொலுட்ரியன் 11. மெக்டலேனியன் ஆகிய தொழில் நுட்பங்களும் ஆகும். மூலக் கல்லிலிருந்து பல சில்லுகளைப் பெயர்த்து, கூரிய முனையை உருவாக்கிக் கருவியாகப் பயன்படுத்தினான். இதுவே சில்லுக்கருவி (Flake Tools) ஆகும். அவை வெட்டுவதற்கும் பயன்படுமாதலால் வெட்டிகள். அல்லது வெட்டும் கருவிகள் (Choppers Or Chopping Tools) எனப் பெயர் பெற்றன.

சில்லுகளிலிருந்து செய்யாமல், உருண்டையான கற்களிலிருந்தே கருவிகள் செய்யப்படுமானால், அவை மூலக்கருவிகள் (Core Tools) என்று அழைக்கப்பட்டன. இக்கருவிகள் செய்ய, மிகப்பெரிய உருண்டை வடிவக் கற்கள் சுத்தியலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. கருவி செய்யப் பயன்பட்ட கல்லை, மற்றொரு கல்லின் மீது மோதச் செய்து, சில்லுகளைப் பெயர்த்துக் கற்கருவிகளாகப் பயன்படுத்துவதும் உண்டு. இதுவே பட்டடைத் தொழில் நுட்பம் (Block - on - Block Technique) ஆகும். அபவிலியோ அசவிலியன் (Abbevillian - Achevillian) கற்கருவிப் பண்பாட்டில் ஆரம்பத்தில் மூலக்கருவிகளே மிகுதியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன.

சில்லுக்கருவிகள் பின்னரே வழக்கிற்கு வந்தன. - இவற்றுள் கோடரி போன்று இருந்த கருவி கைக்கோடரி (Hand Exe) எனப்பட்டது. ஆனால் இவை பெரும்பாலும் தோண்டு கருவியாகவே பயன்படுத்தப்பட்டன. அடுத்து கிழிப்பான் (Cleaver) எனும் கருவியும் கோடரியைப் போன்றே உருவம் கொண்டிருந்தது. கருவியின் உருவங்களை வைத்து வட்டக்கருவி, நீள்வட்டக்கருவி, முக்கோணக்கருவி, பிறைக்கருவி, ட்ரெபீசியம் கருவி

முதலான பெயர்களும் ஏற்பட்டன. சில கற்கருவிகளுக்கு அவை கிடைத்த இடங்களின் பெயர்களே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

முதல் பழங்கற்காலம்

இந்தியாவில் இக்கற்கருவிகள் பெரும்பாலும் நிலத்தின் மேற்பரப்பிலேயே கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. சிந்து நதியின் ஒரு கிளைநதியான சோகன் (Sohan) நதியின் படுகைகளிலும், காஷ்மீரத்திலும், நர்மதைப் பள்ளத்தாக்குப் பகுதியிலும் மற்றும் பல பகுதிகளிலும் கைக்கோடரிகள் அதிக அளவில் கிடைத்துள்ளன. தாலியா, நிமதி, பெல்லாரி ஆகிய இடங்களிலும் இவை கண்டெடுக்கப்பட்டன. இப்பண்பாடு ஜப்பான், பர்மா மற்றும் சீனா ஆகிய நாடுகளில் நிலவிய வெட்டுக்கருவிகள் தொழில் நுட்பத்தைச் சார்ந்தது.

இது போன்ற கைக்கோடரிகள், பஞ்சாப் பகுதியிலும் கிடைத்துள்ளன. தமிழ்நாட்டின் பல பகுதிகளில் இக்கற்காலக் கருவிகள் அதிக அளவில் கிடைத்துள்ளன. வட இந்தியக் - கைக்கோடரிப் பண்பாடு, தென்னிந்திய கைக்கோடரி பண்பாட்டைக் காட்டிலும் காலத்தால் மிகவும் முற்பட்டது. வட இந்தியாவில் இதன் காலம் ஏறத்தாழ நான்கு லட்சம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது எனக் கணிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் தமிழ்நாட்டிலோ இதன் காலம் இரண்டு லட்சம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதுதான். - '

தொல்லியல் தமிழ்நாட்டில் முதற் கற்காலம்

இந்தியப் பழங்காலம் - முதல், இடை, கடை - கற்காலங்கள் என்று மூன்று கட்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது என்பதனை முன்பே - கண்டோம். இப்பகுப்புமுறை தமிழ் நாட்டிற்கும் பொருந்தும். இந்தியாவில் முதன்முதலில் சென்னைக்கருகில் தான் பழங்கற்காலக் கருவி கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. 1863-இல் இராபர்ட் புரூஸ் புட் என்பார் சென்னையை அடுத்துள்ள பல்லாவரத்தில் கைக்கோடரியைக் கண்டுபிடித்தார். இதனைத் தொடர்ந்து இவர் வட தமிழ்நாடு உள்ளிட்ட தென்னிந்தியாவின் பல பகுதிகளில் கற்கருவி இருப்பிடங்களைக் கண்டுபிடித்தார்.

1930-ஆம் ஆண்டிற்குப் பின்னர் திருவள்ளூர் மாவட்டம் அத்திரம்பாக்கத்திற்கு அருகில் கொர்த்தலையாற்றுப் பள்ளத்தாக்கில் மேற்பரப்பாய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இதனையடுத்து இதே மாவட்டத்தில் குடியம் என்னுமிடத்தில் கற்காலக்குகையும், இன்னும் சில இடங்களும் அகழாய்வு செய்யப்பட்டன. திருவள்ளூர், காஞ்சீபுரம், செங்கற்பட்டு (பொன்னேரி வட்டம், சிரீபெரும்புதூர் வட்டம், திருத்தணி வட்டம்), வடார்க்காடு (அரக்கோணம் வட்டம்) முதலான மாவட்டங்களில் பல இடங்களிலும் மதுரை மாவட்டம், மதுரை வட்டம் அவியூர், தஞ்சாவூர் மாவட்டம் வங்கானங்கடிக்காடு, பெரம்பலூர் மாவட்டம் உடையார் பாளையம் வட்டம் நின்னியூர் முதலான இடங்களிலும் முதல் கற்காலக் கருவிகள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன.

மேற்கூறியவற்றான் பழைய செங்கற்பட்டு, வடார்க்காடு மாவட்டங்களில்தான் முதல் கற்காலக்கருவிகள் மிகுதியாகக் கிடைத்துள்ளமை புலனாகும். அதாவது பாலாற்றுக்கு வடக்கிலேயே இவை அதிகமாகக் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளமை இங்கே குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இதற்குக் காரணம் இப்பகுதிகளில்தான், கற்கருவிகள் செய்யச் சிறப்பாகப் பயன்படும் குவார்ட்சைட் (Quartzite) எனும் படிக்கல் வகை கிடைக்கின்றது. தென் மாவட்டங்களில்

குவார்ட்சைட் கிடைப்பதில்லை. எனவேதான் தென் மாவட்டங்களில் முதல் கற்காலக் கருவிகள் கிடைக்கவில்லை .

திருவள்ளூர் - பொன்னேரி வட்டங்களில் ஓடும் கொர்த்தலையாற்றுப் படுகைகளிலும் முதல் பழங்காலக் கற்கருவிகள் பெருமளவில் கிடைத்துள்ளன. அப்பகுதிகளில் கிடைக்கும் கருவிகள் யாவும் அபிவில்லியோ- அச்விலியன் கைக்கோடரிப் பண்பாட்டைச் சேர்ந்தவை. தமிழகத்தின் செங்கற்பட்டு, வடார்க்காடு மாவட்டங்களில் கிடைக்கும் பழங்கற்காலக் கருவிகளில் குறிப்பிடத்தக்கவை கைக்கோடரிகளேயாகும். எனவே, இவை சென்னைக் கைக்கோடரிகள் (Madras Hand Axe) என்றே அழைக்கப்பட்டன. வடமதுரையில் பொன்னேரி வட்டம் வடமதுரையில் கிடைக்கும் அபிவில்லியன் கைக்கோடரிகள் நேர்த்தியற்ற, கரடுமுரடான தோற்றம் கொண்டவை.

வாழ்க்கை நிலை

அவர்கள் பயன்படுத்திய கற்கருவிகளைக் கொண்டு, அவர்களது வாழ்க்கைமுறையை ஓரளவே அறிய முடிகிறது. முதல் பழங்கற்கால மனிதன் வேட்டையாடுதலையே முக்கிய தொழிலாகக் கொண்டான். இவன் கற்கருவிகளை மரத்தைச் சீவவும், வெட்டவும், இறைச்சியை வெட்டவும், தோலைச் சுரண்டவும் பயன்படுத்தினான். இவன் எலும்புகளையும் கருவிகளாகப் பயன்படுத்தியிருக்கலாம். ஆனால், இதுகாறும் எலும்புக்கருவிகளைப் பற்றிய தடயங்கள் ஏதும் கிடைக்கவில்லை. எனவே இவர்கள் வேட்டையாடிய விலங்குகளைப் பற்றி ஒன்றும் அறிய முடியவில்லை .

திருவள்ளூர் வட்டத்தில் உள்ள குகைகள் அகழாய்வில் கடை அஷீலியன் காலக்கருவிகள் சில கிடைத்துள்ளன. எனவே, கற்கால மனிதன் அங்கே நிரந்தரமாக வாழாமல், ஒரு சில சமயங்களில் மட்டும் குகைக்கு வந்து தங்கிச் சென்றான் எனக் கருதலாம். இதே காலத்தில் மகாராஷ்டிரப் பகுதியிலும் மற்ற சில இடங்களிலும், நீண்ட தந்தமுள்ள யானைகளும், மூன்று குளம்பு கொண்ட குதிரைகளும், காட்டு ஆவினங்களும் வாழ்ந்ததற்கான தடயங்கள் கிடைத்துள்ளன. அன்று பெருமழை பெய்து கொண்டிருந்தது. இவர்கள் ஆற்றுப் பள்ளத்தாக்கைச் சார்ந்தே வாழ்ந்தனர். ஏனெனில், இப்பகுதியில்தான் இயற்கையாகக்கருவிகள் செய்யப் பயன்படும். கூழாங்கற்கள் அதிக அளவில் கிடைத்தன. உயரமான மலைப்பகுதிகளிலும், கடற்கரை ஓரங்களிலும் கற்காலக் கருவிகள் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை . எனவே கற்கால மக்கள் அப்பகுதிகளில் வாழவில்லை என்பது புலனாகும். பழங்கற்கால மக்கள், சிறுபுதர்கள் வளரும் திறந்த சமவெளிகளிலேயே வாழ்ந்தனர். குடிநீரைச் சேமித்து வைக்க இவர்கள் எந்தவித பாத்திரத்தையும் வைத்திருக்கவில்லை. எனவே தான் ஆற்றின் ஓரங்களிலேயே வாழ்ந்தனர் போலும்.

இவர்கள் இறைச்சியுடன் இயற்கையில் கிடைத்த காய், கனி, கிழங்குகளையும் உண்டிருக்கலாம். நெருப்பைப் பற்றி அறிந்திருக்கலாம். விலங்குகளின் தோலை உடையாகப் பயன்படுத்தியிருக்கலாம். மனித எலும்புச் சின்னங்கள் எதுவும் கிடைக்காததால் இவர்களது தோற்றத்தைப் பற்றி ஒன்றும் அறிய முடியவில்லை . சம காலத்திய ஆப்பிரிக்கக் கற்கால மனிதன் ஹோமோ எரெக்டஸ் எனும் இன வகையைச் சேர்ந்தவனாகக் கருதப்படுவதால், ஹோமோ எரெக்டஸ் இன மனிதர்களே தென்னிந்தியாவிலும் வாழ்ந்திருக்கக்கூடும். கற்கருவிகளின் சீர்மையை வைத்துப் பார்க்கும்போது இவர்கள் ஓரளவு சிந்திக்கத் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என ஊகிக்கலாம்.

இடைப்பழங்கற்காலம் (500000 B.P - 50000 B.P)

இந்தியாவில் இடைப்பழங்கற்காலம் மிக நீண்ட காலங்கள் கழிந்த பின்பே தோன்றியது. ஏறத்தாழ நூறாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரே இந்திய இடைப்பழங்கற்காலம் தொடங்கியதாக தொல்லியலார் கூறுவர். காலக்கணிப்பின்படி இதனைக் கடைசிப் பனிப்படர்வுக்காலமாகிய வ்யூர்ம் காலத்திலேயே சேர்த்தல் வேண்டும். இதனை நாம் இற்றைக்கு 30000 அல்லது 40000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதாகக் கொள்ளலாம். ஆந்திரப் பிரதேசத்தில் இப்பண்பாட்டுக் காலத்திய கற்கருவிகள் அதிகம் கிடைத்துள்ளன. மகாராஷ்டிரத்தில் உள்ள நெவாசா (NEVASA) என்னும் இருப்பிடத்தில் ' (Site) கிடைத்துள்ள கற்கருவிகளைக் கொண்டு இப்பண்பாட்டை நெவாசியன் பண்பாடு எனவும் சில அறிஞர்கள் அழைப்பர். இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டே கர்நாடக நெவாசியன் கருவிகள், ஒரிசா நெவாசியன் கருவிகள் எனும் பெயர்கள் அந்தந்த வட்டாரத்திற்கு ஏற்றார்ப்போல் வழங்கப்பட்டன.

கருவிகளின் தன்மைகள்

முதல் பழங்கற்காலத்தில் கருவிகள் செய்யப்பட்ட முறைக்கும் இடைப்பழங்கற்காலத்தில் கருவிகள் உருவாக்கப்பட்ட முறைக்கும் பெரிய வேறுபாடு உள்ளது. முதல் பழங்கற்காலத்தில் கருவிகள் குவார்ட்சைட் எனும் கல்வகையைக் கொண்டு செய்யப்பட்டதை முன்பே கண்டோம். ஆனால் இடைப்பழங்கற்காலத்தில் கருவிகள் பெரும்பாலும் நுண்துகள் கொண்ட ஜேஸ்டர், செர்ட், அகேட் (JASPER, CHERT, AGATE) நீலச்சாயலுடைய வெண்ணிற மணிக்கற்கள் முதலான கல் வகைகளைக் கொண்டே வடிவமைக்கப்பட்டன. இக்கல்வகைகள், நேர்த்தியான கருவிகள் செய்வதற்கு ஏற்றவை. அடுத்து முதல் பழங்கற்காலத்தைவிட இக்கருவிகள் அளவில் சிறியனவாக உருவாக்கப்பட்டன. இவ்விடைக்காலத்தில் சில்லுக்கருவிகளே பெருமளவில் பயன்படுத்தப்பட்டன. அடுத்து முனைகள், சுரண்டிகள், பட்டைக் கத்திகள் ஆகிய கருவிகளும் பயன்படுத்தப்பட்டன. சுரண்டிகளில் பலவகைகள் காணப்படுவதால், இவை அக்காலத்தில் அதிகம் புழக்கத்தில் இருந்ததாகக் கருதலாம். தொல்லியல அடுத்து சில்லுக்கருவிகள் ஓரளவிற்கு லெவாய்சியன் நுட்ப அடிப்படையில் செய்யப்பட்டதற்கான சான்றுகள் உள்ளன. முதல் கற்காலத்தில் பெரிதும் புழக்கத்தில் இருந்த கைக்கோடரிகள் இடைக்கற்காலத்தில் குறைவாகவே காணப்பட்டன.

கருவிகள் கிடைத்த இடங்கள்

மகாராஷ்டிரத்தில் கோதாவரி ஆற்றுப்படுகையில் நிவாசா, பால்பந்தாரி, காலேகான் ஆகிய இடங்களிலும், கர்நாடகாவில் மலப்பிரபா ஆற்றுப்படுகையில் தமிழ்கால் என்னுமிடத்திலும், 'ஆந்திரப்பிரதேசத்தில் கர்நாலிலும், மத்தியப் பிரதேசத்தில் சிவ்னா ஆற்றுப்படுகையில் மாண்டேசர், நகர்காத்து ஆகிய இடங்களிலும், சோகிலா ஆற்றுப்படுகையில் பர்சென்டா என்னுமிடத்திலும், ஒரிசா மாநிலத்தில் காட்கை ஆற்றுப்படுகையில் பிசிதல், கதா போன்ற இடங்களிலும், இராஜஸ்தான் மாநிலத்தில் இலூனி ஆற்றுப்படுகையில் சிரீகிருஷ்ணாபுரம், காரி ஆகிய இடங்களிலும் இடைக்கற்காலக் கருவிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. காலேதான் என்னுமிடத்தில் இக்கருவிகளுடன் எருதின் மண்டையோடும் சேர்ந்து கிடைத்துள்ளது. இவ்வகை எருதுகள் இடை பிளெஸ்டோசின் காலத்தில் வாழ்ந்திருக்கலாம்.

தமிழ்நாட்டில் இடைப்பழங்கற்காலக் கருவிகள்

தமிழ்நாட்டில் முதல் கற்காலக்கருவிகள் கிடைத்த இடங்களிலேயே பெரும்பாலும் இடைக்கற்காலக் கருவிகள் அதிகம் கிடைத்துள்ளன. வடமதுரை, அத்திரம்பாக்கம் காஞ்சிபுரம் மாவட்டத்தில் வதியூர், பரந்தூர் - திருவள்ளூர் மாவட்டத்தில் கிருஷ்ணாபுரம், ஆரம்பாக்கம், ரங்கபுரம் ஆகிய இடங்களில் இக்கருவிகள் கிடைத்துள்ளன. 2005 - 2006 இல் நடந்த அகழாய்வில் திருவள்ளூர் மாவட்டம், பரிசுளம் என்னுமிடத்திலும் இக்கருவிகள் கிடைத்துள்ளன. தென் பகுதியில் மதுரை மாவட்டம் மரட்டாற்றின் படுகையில் தெ.புதுப்பட்டிக்கருகிலும், சிவரக்கோட்டைக்கு அருகிலும் கற்கருவிகள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. திருச்செந்தூருக்கு அருகாமையில் மெஞ்ஞானபுரம், நாசரேத் ஆகிய இடங்களில் கிடைத்துள்ள கருவிகளும் இடைப்பழங்கற்காலத்தைச் சார்ந்தவையே எனக்கணித்துள்ளனர்.

வாழ்க்கை நிலை

முதல் பழங்கற்கால மக்களின் வாழ்க்கைநிலையே பெரும்பாலும் இடைப்பழங்கற்கால காலத்திலும் நீடித்தது என்றே கருதலாம். இருப்பினும் இடைக்கற்காலத்தில் ஒரு சிறிது முன்னேற்றம் காணப்பட்டதாகக் கொள்ளலாம். இருப்பினும் வேட்டைத் தொழிலையே முதன்மையாகக் கொண்டிருந்தபோதிலும் அவர்கள் வேட்டைக்குப் பயன்படுத்திய கற்கருவிகளில் மாற்றம் காணப்படுகின்றன. இடைக்கற்காலத்தினர் மரக்கிளைகளைக் கூரிய நுனி உடையதாகச் சீவி அவற்றை வேல், ஈட்டி போன்று பயன்படுத்தினர் எனலாம். பேரளவில் காணப்படும் சுரண்டிகளைக் கொண்டு மரக்கிளைகளோடு தோல்களையும் சீவியிருக்கலாம். எனவே, இவர்கள் தோல்களை ஆடையாகவும் (Dress) மற்றவற்றிற்கும் பயன்படுத்தியிருக்கலாம். இக்காலக்கட்டத்தில் இடைவிடாத பெருமழைப் பொழிவும், குளிரும் இருந்ததால் இவர்கள் தோலை உடையாகப் பயன்படுத்தினர். அடுத்து இடைக்காலக்கருவிகள் சிறியனவாகவும் எடை குறைந்தும் காணப்படுவதால், இவற்றை தூக்கிச் செல்வது எளிது. மும்பைக்கு அருகிலும் கற்கருவிகள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளதால், இவர்கள் கடற்கரைகளிலும் வாழ்ந்தனர் என்றும், மீன்பிடித்தொழிலையும் மேற்கொண்டனர் என்றும் கருத இடமுண்டு. இடைக்காலக்கருவிகள் அழகில் குறைந்து காணப்படுவதால், அழகைக்காட்டிலும் பயனைத்தான் அவர்கள் முக்கியமாகக் கருதினர் எனவும் கூறலாம். அடுத்து அவர்கள் குகைகளிலும் வாழ்ந்ததாகத் தெரிகிறது. -

வட இந்தியாவின் சில பகுதிகளில் இம்மக்கள் வேட்டையாடிய விலங்குகளின் எலும்புகள் கிடைத்துள்ளன. ஆனால் தமிழ்நாட்டில் அத்தகைய எலும்புகள் அகப்படவில்லை . ஆப்பிரிக்க இடைக்கற்காலக் கருவிகளுக்கும் இந்திய இடைக்கற்காலக் கருவிகளுக்கும் நிறைய ஒற்றுமை இருப்பதாக ஆல்சின் அம்மையார் கருதுகிறார். அடுத்து இந்தியாவில் லெவாய்சிய நுட்பக்கருவிகள் ஐரோப்பிய ஆப்பிரிக்கப் பகுதிகளிலிருந்து மக்கள் பெயர்ச்சியாலோ, எண்ண எழுச்சியாலோ இந்தியாவை நோக்கி நிகழ்ந்தது என்றும் கருதப்படுகின்றது.

கடைப்பழங்கற்காலம் (LATER STONE AGE) கி.மு.9000 - கி.மு. 1000

பிலெஸ்டோசின் காலத்திற்குப் பின்னர் கடைப்பழங்கற்காலப் பண்பாடு தோன்றியது. உலகம் முழுவதிலும் ஹொலோசின் காலத்தில்தான் நுண்கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. இக்கால மனிதர்கள் முற்றிலும் விலை மதிப்புள்ள (Precious) கல்வகைகளைக் கொண்ட மிகச்சிறிய கருவிகளைப் பயன்படுத்தினர். இவை ஒரு அங்குலமும் அதற்கும் குறைவான

அளவும் உள்ள சிறு கருவிகளே ஆகும். எனவே, இக்காலம் சிறுகல் காலம் அல்லது நுண் கருவிக்காலம் (MICRO LITHIC PERIOD) என்ற அழைக்கப்பட்டது. இக்கருவிகள் ஜேஸ்பர், கால்சிடனி (CHALCEDONY), படிகக்கல் (CRYSTAL), வரியோடிய அகேட் (BANDED AGATE) ஆகிய விலைமதிப்பற்ற (Semi Precious) கற்களால் செய்யப்பட்டன. இந்தியாவின் பெரும்பகுதிகளில், நுண்கற்காலப் பண்பாடு புதிய கற்காலக் கடைப்பகுதியின் சமகாலத்ததாக விளங்குகிறது. குஜராத் சமவெளிகளில் ஏராளமான கடைப்பழங்கற்கால இருப்பிடங்கள் (Sites) கண்டுபிடிக்கப்பட்டன.

ஆற்றங்கரைகளிலும், மலைகளிலும், தேரிகளிலும் பல கடைப்பழங்கற்காலக் கருவிகள் கிடைத்துள்ளன. தென்னிந்தியாவில் இடைப்பழங்கற்காலப் பண்பாட்டின் தொடர்ச்சியாகவே கடைப்பழங்கற்காலப் பண்பாடு காணப்படுகின்றது.

இந்தியாவில் காணப்படும் கடைப்பழங்கற்கால நிலைகளில் திருநெல்வேலி நிலைகள் முக்கியமானதாகும். இம்மாவட்டத்தின் கடற்கரை ஓரமாகத் தாமிரபணி ஆற்றிற்குத் தெற்கிலும், வடக்கிலும் தூத்துக்குடியைச் சேர்ந்தும், திருச்செந்தூரைச் சேர்ந்தும் உள்ள தேரிகளில் கடைப்பழங்கற்காலக் கருவிகள் பல கிடைத்துள்ளன. தூத்துக்குடிக்குத் தென்மேற்கில் கூத்தம்புளி, கடலங்குளம், சாயர்புரம் ஆகிய இடங்களிலும், ஆற்றுக்குத் தெற்கே நாசரேத்திற்கு அருகிலும் திருச்செந்தூருக்கு மேற்கில் மெய்க்குஞான புரத்திலும், வடார்க்காடு, செங்கற்பட்டு, மதுரை மாவட்டங்களிலும் ஏராளமான கற்கருவிகள் கிடைத்துள்ளன. வட்டுக்கருவிகள், சுரண்டிகள், பிறைகள் ஆகிய கருவிகள் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் நிறைய கிடைத்துள்ளன. நுனியில் கூர்மையான இச்சிறு கருவிகள் குச்சி, எலும்பு ஆகியவற்றின் முனையில் இணைக்கப்பட்டு, வேட்டைக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன. இக்கருவிகளைச் செய்ய அழுத்தத் தொழில்நுட்பம் (Pressure Technique) கையாளப்பட்டது. இந்தத் தொழில் நுட்பத்தில் சுத்தியல்களைக் கொண்டு நேரடியாகச் சில்லுகளைப் பெயர்க்காமல் தமரூசியின் மூலம் சில்லுகளை அழுத்திப் பெயர்த்தெடுத்தனர். மிகக்குறைந்த அளவில் ப்யூரின் (Burin) எனும் கல்லுளி கற்கருவிகளும் இவ்விடங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன.

வாழ்க்கை நிலை

இக்காலகட்டத்திலும் வேட்டைத்தொழில் தொடர்ந்தது. இவர்கள் காட்டுத்தானியங்களை அறுத்துப் பயன்படுத்தியதாகத் தெரிகிறது. இக்கால மனிதன் வேட்டையாடும் நிலையில் இருந்து வேளாண் தொழிலுக்கு அடியெடுத்து வைக்கத் தயார்நிலையில் இருந்தான். இக்காலத்தில்தான் முதன் முதலாக வில்லும் அம்பும் வேட்டைக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது. இதனை மத்திய இந்தியாவிலுள்ள சில மலைக்குகைகளில் காணப்பெறும் கற்காலச் சித்திரக்காட்சிகள் உணர்த்துகின்றன. உள்நாட்டில் வாழ்ந்த இவர்கள், கடற்கரைகளுக்குச் சென்று மீன்பிடி தொழிலிலும் ஈடுபட்டனர். திருநெல்வேலிக் கடற்கரைகளிலும், இலங்கையிலும் ஒரேமாதிரியான கருவிகள் கிடைப்பதால், அன்று கடல்வழிப் போக்குவரத்தும் இருந்தது என ஊகிக்கலாம். அடுத்து இந்தோனேஷியாவில் கிடைக்கும் இருபக்க அம்பு முனைக்கருவியும், திருநெல்வேலி, இலங்கை ஆகிய இடங்களில் கிடைத்துள்ள அம்புமுனைக்கருவியும் ஒரே வகையாக உள்ளதால், ஒரு தொழில்நுட்பம் மற்றொரு இடத்திற்குப் பரவ இவர்களிடையே கடற்பயணத்திறமை இருந்திருக்க வேண்டுமென்று ஆல்சின் அம்மையார் (Bridge Allchin) கருதுகிறார். -

அடுத்து வட இந்தியாவில் விந்திய மலைத்தொடர்க் குகைகளில் இக்கால மக்கள் வாழ்ந்ததற்கான தடயங்கள் கிடைத்துள்ளன. எனவே இவர்கள் குகைகளில் வாழ்ந்தனர்

எனலாம். ஆனால் தமிழ்நாட்டில் கடைக்கற்கால மக்களது குகை இருப்பிடங்களோ அல்லது மற்ற இருப்பிடங்களோ இதுகாறும் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. இம்மக்கள் பெரும்பாலும் ஆந்திர மலைவாழ் மக்களான சென்சுக்கள் (Chenchu) அல்லது இலங்கை வெட்டர்களைப் (VEDDHAS) போல் வாழ்ந்திருக்கலாம் என்று ஆல்சின் அம்மையார் கருதுகிறார்.

அத்திரம்பாக்கம் படுகையில் இடைக்கற்கால கருவிகளுக்கு மேலே அவற்றை ஒட்டி, கடைக்கற்காலக் கருவிகளும், கிடைத்துள்ளதால் இடைக்கற்கால மக்களின் வாரிசுகளே கடைக்கற்கால மக்கள் என்பது புலனாகிறது.

2. புதிய கற்காலம் (NEOLITHIC AGE)

பழங்கற்கால மக்கள் கரடுமுரடான கற்கருவிகளைப் பயன்படுத்தினர் என்பதனை முன்பே கண்டோம். ஆனால் புதிய கற்காலத்திய மக்கள் அத்தகைய கற்கருவிகளைவிடுத்து, வழவழப்பான கற்கருவிகளைத் தயாரித்து அவற்றைப் பயன்படுத்தினர். மெருகேற்றப்பட்ட கற்கருவிகளைப் பயன்படுத்தியதுடன் இவர்கள் முன்னேற்றமான சில தொழிற்கூறுகளையும் கைக்கொண்டு வாழ்ந்தனர். நாடோடிகளாக வேட்டையாடித் திரிந்த நிலை மாறி - ஓரிடத்தில் நிலையாகக் குடியேறி, வேளாண்மையும் செய்யத் தொடங்கிய இவர்களது காலம் ஒரு புரட்சிக்காலம் எனலாம். இப்புதிய கற்காலத்தைத் தொல்பழங்காலத்தின் திருப்புமுனை எனவும் கூறலாம். உணவைத் தேடிச் செல்லும் நிலையை மாற்றி, உணவை உற்பத்தி செய்யும் நிலையை அடைந்தனர். விலங்குகளைத் தேடியலைந்து வேட்டையாடிய இவர்கள், அவற்றை வீட்டு விலங்குகளாக மாற்றினர். நாடோடிகளாகத் திகழ்ந்த இவர்கள் ஓரிடத்தில் நிலையாகத்தங்கி வாழ்ந்தனர். குடிசைகள் கட்டத்தெரிந்துகொண்டனர். மட்பாண்டங்கள் செய்யவும், வண்ண ஓவியங்கள் தீட்டவும் கற்றுக்கொண்டனர். உலகின் எல்லாப்பகுதிகளிலும், புதிய கற்கால மக்கள் இத்தகைய முன்னேற்றங்களைக் கண்டனர். கி.மு.6000த்திற்கும் கி.மு.5000த்திற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் மேலைநாடுகளில் புதிய கற்கால மக்கள் வாழ்ந்ததாகத் தொல்லியலார் கருதுவர். இந்தியாவில் காஷ்மீர் உள்ளிட்ட வடக்குப்பகுதிகளில் ஏறத்தாழ கி.மு.2300 - கி.மு.1400 ஆண்டுகளிலும், கிருஷ்ணா பள்ளத்தாக்கு உள்ளிட்ட தென் மண்டலங்களிலும் புதிய கற்காலத்தின் காலம் கணிக்கப்பட்டுள்ளது. இவை ஏறத்தாழ சிந்துவெளி நாகரிக காலத்திற்குச் (கி.மு.2300 - கி.மு.1750) சம காலத்தியனவாகும் என்பது இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது. அடுத்து புதிய கற்கால புரட்சிக்காலத்தின் பிற்பகுதிதொல்லியல் செப்புக்காலத்துடன் (Chalcolithic Age) இணைந்து வருவதும் கவனிக்கத்தக்கது.

இந்திய புதிய கற்காலப்பகுதிகளை ஆய்வாளர்கள் தற்போது முப்பெரும் பிரிவுகளாகப் பகுத்துள்ளனர். இவை முறையே அ. வடமேற்குப்பகுதி, ஆ. கிழக்குப்பகுதி, இ. தெற்குப்பகுதி ஆகும். ஆய்வாளர் சிலர் முன்பு இதனை நான்கு பிரிவுகளாகவும் பகுத்தனர்.

அ. வடமேற்குப்பகுதி :

வடமேற்கு மண்டலத்தில் புதிய கற்காலத்தில் காஷ்மீர்ப்பகுதியில் உள்ள புர்சாஹோம் (BURZA HOM) என்னும் பகுதி குறிப்பிடத்தக்கது. இங்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழாய்வுகளின் பயனாக, புதிய கற்கால மக்கள் இரண்டு காலக்கட்டங்களில் வாழ்ந்துள்ளமை அறியப்படுகின்றது. முதல் காலக்கட்டத்தில் குழிகளைப் (PIT) போன்று, வட்டம், நீள்வட்டம், சதுரம் ஆகிய வடிவங்களில் வீடுகள் அமைக்கப்பட்டன. மட்பாண்டங்கள் கைகளால் வளையப்பட்டன. இரண்டாம் காலக்கட்டத்தில் மட்பாண்டங்கள் சக்கரத்தால் செய்யப்பட்டன. இக்காலக்கட்டத்தில் இறந்தவர்களைப் புதைக்க ஆரம்பித்தனர்.

ஆ. கிழக்குப்பகுதி :

கிழக்குப்பகுதியில் நிலவிய புதிய கற்காலப் பண்பாடும் இரு பிரிவுகளாகப் பகுக்கப்படுகிறது. அவ்விரு பிரிவுகளும் வங்காளம், பீகார், ஒரிசா ஆகிய பகுதிகளில் நிலவின. அசாம் பகுதியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழாய்வுகளால் இவர்கள் பலவகையான மட்பாண்டங்களைப் பயன்படுத்தியமை புலனாகும். பழுப்பு, சாம்பல், சிகப்பு நிற பாணை ஓடுகளும் கிடைத்துள்ளன. இவற்றுடன் உளி, கோடரி, தேய்ப்பான் முதலான கற்கருவிகளும் காணப்பட்டன. ஒரிசாப் பகுதியிலும் மட்பாண்டங்களும், ஓடுகளும் கிடைத்துள்ளன. குறியீடுகள் பதிக்கப்பட்ட மெல்லிய ஓடுகளும், கல்லாலும் எலும்பாலும் தயாரிக்கப்பட்ட பல கருவிகளும் அகப்பட்டுள்ளன. பொம்மைகள் தந்தம், ஆமை ஓடு, சுடுமண், காதணி ஆகியவைகளும் இங்கே கிடைத்துள்ளன. கருப்பு, சிகப்பு கலந்த மட்பாண்டங்கள் சிகப்பு, சாம்பலும் கருப்பும் கலந்த மட்பாண்டங்கள் ஆகியனவும் இங்கே கண்டெடுக்கப்பட்டன. .

இ. தென்ப குதி (ஏறத்தாழ கி.மு.2300 - கி.மு.1050) :

தென் மண்டலத்தில் பல இடங்களில் புதிய கற்கால வாழ்விடங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, அகழாய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அவற்றுள் கிருட்டிணா ஆற்றுப் பள்ளத்தாக்கில் பிக்கிலிக்கல், ஹல்லூர், மாஸ்கி, கள்ளூர், உத்னூர், தெக்களக்கோட்டா, கர்நாடக மாநிலத்தில் பிரமகிரி, -நரசிபூர், சங்கனகல்லு, ஆந்திரப் பிரதேசத்தில் நாகார்ஜுனகொண்டா, கேசர் பள்ளி, தமிழ்நாட்டின் வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் பையம்பள்ளி, தருமபுரி மாவட்டத்தில் மோதூர் ஆகிய இடங்கள் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும். இவற்றுள் சங்கனகல்லு, புதிய கற்கால வரலாற்றில் சிறப்பான இடம் பெற்றுள்ளது. இங்கு நடைபெற்ற அகழாய்வுகளால், கடைக்கற்காலப் பண்பாட்டின் வளர்ச்சி நிலையே புதிய கற்காலம் என்பது உறுதி படுத்தப்பட்டுள்ளது. தென் மண்டலத்திலும் புதிய கற்கால மக்கள் இரண்டு காலக் கட்டங்களில் வாழ்ந்துள்ளனர்.

இவ்விருகட்ட மக்களின் வாழ்க்கைமுறைகளும் ஏறத்தாழ கிழக்குப் பகுதியைச் சேர்ந்த புதிய கற்கால மக்களைப் போன்றே இருந்தன. முதல் கட்ட மக்களைக் காட்டிலும் இரண்டாம் கட்ட மக்களின் வாழ்க்கை நிலை பல முன்னேற்றங்களைக் கண்டது. இவர்கள் பயிர்த்தொழில் செய்து, கேழ்வரகு போன்ற புன்செய்த் தானியங்களைப் பயிர் செய்தனர். மீன் பிடித்தல், ஆடு, மாடு, பன்றி வளர்த்தல் ஆகிய தொழில்களையும் செய்தனர். மண்ணால் செய்யப்பட்ட அணிகலன்களையும், சங்கு வளையல்களையும் அணிந்தனர். இ.1. தமிழ்நாடு : தருமபுரி, சேலம், வடார்க்காடு, கோயம்புத்தூர் மாவட்டங்களில் புதிய கற்காலக்கருவிகள் தொல்லியல் மேற்பரப்பாய்வினாலேயே - கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. சேலம், தருமபுரி மாவட்டங்களிலுள்ள வட்டல்மலை, கல்ராயன், சேர்வராயன் மலைத்தொடர்களிலும், வடார்க்காடு மாவட்டத்தில் சவ்வாது திருமலை, ஏலமலைத்தொடர்களிலும், புதிய கற்காலக் கோடரிகள் மேற்பரப்பிலேயே கிடைத்துள்ளன. இவை யாவும் பசாஸ்ட், டோலரைட், டிராப்டைக் முதலான கற்களால் தயாரிக்கப்பட்டவை. இக்கல் வகைகள் தென் மாவட்டங்களில் கிடைப்பதில்லை. எனவே தான் தமிழ்நாட்டின் தென் மாவட்டங்களில் புதிய கற்காலக்குடியிருப்புகள் குறைவாகவே உள்ளன. தருமபுரி மாவட்டத்தில் ஏழு புதிய கற்கால மக்களின் வாழ்விடங்களும், இரண்டு தொழில் நுட்பப் பட்டறைகளும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை கொல்லப்பள்ளி, சந்திரபுரம், தோகரப்பள்ளி, பையம்பள்ளி, பர்கூர், பன்னிமடுவு, முள்ளிக்காடு, தைலமலை, கப்பல்வாடி ஆகியனவாகும்.

-பையம்பள்ளி அகழாய்வு :

வடார்க்காடு மாவட்டம், திருப்பத்தூர் வட்டம் ஜோலார்பேட்டையிலிருந்து தென்மேற்கே 16 கி.மீ தொலைவில் அமைந்துள்ளது பையம்பள்ளி. மத்திய தொல்லியல்துறையைச் சேர்ந்த S.R. ராவ் இங்கு நடத்திய அகழாய்வுகளில், இரண்டு பண்பாட்டுக் கட்டடங்களைச் சார்ந்த பழம்பொருள்கள் காணப்பட்டன. இதில் முதல் கட்டடம் புதிய கற்காலத்தையும், இரண்டாவது கட்டடம் பெருங்கல்காலத்தையும் சேர்ந்தது. புதிய கற்காலத்திலும் இரண்டு கட்டடங்கள் உள்ளன.

கண்டுபிடிப்புகள் :

பையம்பள்ளி அகழாய்வின் முக்கிய கண்டுபிடிப்பு, இது கலப்பில்லாத புதிய கற்காலப் பண்பாடு என்பதாகும். இதில் செம்பினால் செய்யப்பட்ட பொருள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. இவர்கள் குடிசைகளைக் கட்டியிருந்தனர். வீட்டின் தளங்கள் சாணம் அல்லது சுண்ணம் கொண்டு பூசப்பட்டிருந்தன. செல்ட் எனப்படும் கைக்கோடரிகள் அதிகமாகக் கிடைத்துள்ளன. கல்லால் செய்யப்பட்ட உளி, கொத்து, பேனாக் கத்திகள், வாய்ச்சிகள் (Adze), வட்டக்கற்கள், அம்மி, குழவி, திரிகைக்கல் ஆகியனவும் கிடைத்துள்ளன. எலும்புக் கருவிகள், முனைகள் (Points) சுரண்டிகள், பலவிதமான மட்கலங்கள், மண்ணாலான முயல் பொம்மை ஆகியனவும் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன. கேழ்வரகு, கொள்ளு, பச்சைப்பயறு ஆகிய தானியங்கள் தீய்ந்த நிலையில் காணப்பட்டன. ஆடு, மாடு, புள்ளி மான், காட்டுப்பூனை, பன்றி, காண்டாமிருகம், கோழி ஆகியவற்றின் எலும்புகளும் கிடைத்துள்ளன.

புதிய கற்கால மக்கள் வாழ்வும் பண்பாடும்

வாழ்விடம் : புதிய கற்கால மக்கள் பெரும்பாலும் மலைகளின் மீதுள்ள சமவெளிகளில் தமது இருப்பிடங்களை அமைத்துக் கொண்டனர். எடுத்துக்காட்டாக, சேர்வராயன், சவ்வாது மலைத்தொடர்களில் காணப்பட்ட இருப்பிடங்களைச் சுட்டலாம். இவ்வாழ்விடங்களில் இவர்கள் 10, 15 குடிசைகளை அமைத்துக் கொண்டனர். குடிசைக்கு 5, 6 பேர் வாழ்ந்தனர் எனக் கொண்டாலும், ஓரிடத்தில் குறைந்தது 100 பேர் வாழ்ந்திருக்கலாம். சில இடங்களில் ஒரே மலையில் 2 அல்லது 3 அடுக்குகளும் அதற்கு மேலும் காணப்படுகின்றன. எனவே அம்மலையில் ஏறத்தாழ 200 அல்லது 300 பேர் வாழ்ந்தனர் எனக் கருதலாம். பையம்பள்ளிக்கு அருகிலுள்ள மலைத்தொடரின் இயற்கைக் குகைத்தளங்களிலும் மக்கள் வாழ்ந்துள்ளனர். மலையிருப்பிடங்கள் பாறைகளால் சூழப்பட்டுப் பாதுகாப்பு மிக்க கோட்டைகளைப் போன்று காணப்பட்டன. ஆறுகளின் பக்கத்திலும் இவர்களது வாழ்விடங்கள் சில அமைந்திருந்தன.

குடிசைகளின் அமைப்பு

புதிய கற்கால மக்களின் குடிசைகள் பெரும்பாலும் வட்டம் அல்லது நீள்வட்டம் உருவில் அமைந்திருந்தன. இவை நிலமட்டத்திற்குச் சற்றுத் தாழ்வாக இருந்தன. வீடுகளில் மழைநீர் புகா வண்ணம் கல் தடுப்புகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. வீடுகள் ஒன்று அல்லது இரண்டுமதாலேயல் அறைகள் கொண்டதாக இருந்தன. தரை கெட்டிப்படுத்தப்பட்டுச் சாணம் அல்லது சுண்ணம் பூசப்பட்டிருந்தது. கூரையாகப் புல், கோரை போன்றவை வேயப்பட்டிருந்தன. மூங்கிலால் செய்யப்பட்ட தட்டியின் மீது மண் பூசப்பட்டுச் சுவர்களாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன. இக்குடிசைகள் கர்நாடக மாநிலத்திய, இன்றைய போயர்களின் குடிசைகளைப் போன்று இருந்ததாகக் கருதலாம்.

குடிசையின் ஒரு பக்கம் கல் அடுப்பு இருந்தது. மற்றொரு பக்கம் தானியங்களையும் வேறு பொருள்களையும் வைத்துக் கொள்ளப் பெரிய மண் ஜாடிகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. குடிசையின் வெளியே குழிகளைத் தோண்டி குப்பைகளைக் கொட்டியிருந்தனர்.

தொழில்கள்

இவர்கள் தமது வாழ்விடங்களுக்கு அருகில் உள்ள சமவெளிகளில் வேளாண்மையும் செய்தனர்; கேழ்வரகு, கொள்ளு, பச்சைப்பயறு முதலான தானியங்களைப் பயிர் செய்தனர். ஆடு, மாடு போன்ற விலங்குகளை வளர்த்தனர். வேட்டைத் தொழிலையும் தொடர்ந்து பின்பற்றினர்; எலும்பினால் உருவாக்கப்பட்ட முனைகளையும், சிறு கற்கருவிகளையும் அம்பு நுனிகளாகப் பயன்படுத்தினர். ஆற்றங்கரைகளில் வாழ்ந்தோர் மீன்பிடி தொழிலையும் செய்தனர்.

ஓவியங்கள்

குகைகளிலும் பாறைகளிலும் இவர்கள் வண்ணங்கள் கொண்டு ஓவியங்கள் தீட்டினர். இச்சித்திரங்களில் விலங்குகளின் உருவங்களே மிகுதியாக இருந்தன. கர்நாடக மாநிலத்தில் இச்சித்திரங்கள் நிறைய காணப்படுகின்றன. எனவே இவர்களது கலையார்வம் புலனாகும்.

மட்பாண்ட தொழில்

இவர்கள் மட்பாண்டங்கள் செய்வதில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தனர். தொடக்கக் காலத்தில் மட்கலங்கள் கைகளால் அல்லது மெதுவாகச் சுற்றும் சக்கரத்தால் செய்யப்பட்டன. பின்னர் வேகமாகச் சுற்றும் சக்கரத்தால், நேர்த்தியான மட்கலங்களைச் செய்தனர். சாம்பல், சிகப்பு, கறுப்பு, பழுப்பு, சிகப்பு - கறுப்பு போன்ற நிறங்களில் மட்கலங்கள் செய்து, அவற்றை பளபளப்பாகவும் மாற்றினர். மட்பாண்டங்களின் மேற்பகுதியில் வண்ணங்கள் தீட்டப்பட்டிருந்தன. சிலவற்றில் கீறல்களும் குறியீடுகளும் (Graffiti Marks) காணப்பட்டன. பாளை, சட்டி, கிண்ணம், மூக்குடன் கூடிய பாளை முதலான பலவகையான மட்கலங்களை இவர்கள் உற்பத்தி செய்தனர். பெரிய ஜாடிகளையும், தாழிகளையும் தயாரித்தனர். பெரிய மண்ஜாடிகளில் தானியங்களைச் சேமித்து வைத்தனர். தானியங்கள் சேமிக்கப்பட்டதால், வாணிகம் தொடங்கப் பெறவும் ஏதுவாயிற்று எனலாம்.

மட்பாண்டங்கள் மட்டுமன்றி மண்ணால் முயல், பறவை, பசு, மாடு போன்ற பொம்மைகளையும் செய்தனர். இவர்கள் கல் எலும்பு முதலானவற்றால் பல விதமான கருவிகளைச் செய்தனர் என்பதனை முன்பே கண்டோம்.

சாம்பல் மேடுகள்

வடகர்நாடகாவில் பல சாம்பல் மேடுகள் காணப்பட்டன. இவை ஆய்வாளர்களுக்குப் புதிராகவே இருந்தது. அல்சின் மேற்கொண்ட அகழாய்வுகள் இப்புதிருக்கு விடையளித்தன. இச்சாம்பல் மேடுகள் புதிய கற்கால மக்களின் எச்சங்களாகும். இவர்கள் தாம் அதிக அளவில் வளர்த்த கால் நடைகளின் சாணத்தை ஓரிடத்தில் சேமித்து வைத்து, அவற்றைத் தீயிலிட்டனர் எனலாம். அவ்வாறு தீயிட்ட - காரணத்தால் அச்சாம்பல் மேடுகள் தோன்றியதாகத் தெரிகிறது. எனவே புதிய கற்கால மக்கள் ஏராளமான ஆவினங்களை

தொல்லியல் வளர்த்திருக்க வேண்டும். தமிழ்நாட்டில் புதியகற்காலத்தில் வாழ்ந்த மக்களும் இதேபோன்று கால்நடைகளை வளர்த்தனர் எனலாம்.

சிறப்புத் தன்மைகள்

இவர்களது அகப்பண்பாட்டைப் பற்றி அறியக்கூடிய சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை . கருநாடகப் பகுதியின் சில இடங்களில், இறந்தவர்களை வீட்டிற்குள்ளேயே புதைக்கும் வழக்கம் இருந்தது என்பது அறியப்படுகின்றது. அவர்கள் இறந்த குழந்தைகளைத் தாழியில் இட்டுப் புதைத்தனர். மனிதன் இறந்த பின்னும் உயிர் வாழ்கிறான் என்று அவர்கள் நம்பியதாகத் தெரிகிறது. கருநாடகப் பகுதியில் காணப்படும் சாம்பல் மேடுகள் இவர்கள் மேற்கொண்ட கூட்டுவாழ்க்கையின் சின்னங்களாக விளங்குகின்றன. அடுத்து இவர்கள் நெருப்பின் பயனை அறிந்திருந்தனர் என்பது முன்னேற்றத்தின் அறிகுறியாகும். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக புதிய கற்கால மக்கள், குடியிருப்புக்களையும் கிராமங்களையும் அமைத்துக்கொண்டு, நிரந்தரமாக ஒரிடத்தில் தங்கி வாழத் தொடங்கினர். இக்காலக்கட்டத்தில்தான் மக்கள் முதன்முதலாக ஒரு வரையறுத்த சமுதாயமாக வாழ முற்பட்டனர் போலும்.

இவர்கள் வட்டவடிவிலான குடிசைகளைக் கட்டியுள்ளதால் புதிய கற்காலத்திலேயே கட்டிடக்கலை ஆரம்பமாகிவிட்டது என உறுதியாகக் கூறலாம். அடுத்து இவர்கள் ஓவியங்களைத் தீட்டியுள்ளதாலும், பல நேர்த்தியான மட்பாண்டங்களை உருவாக்கியுள்ளதாலும் இவர்கள் கலையார்வம் கொண்டவர்கள் என்பதும் அறியப்படுகின்றது. புதிய கற்காலப் புரட்சிக்காலம் மனித சமுதாய வரலாற்றில் ஒரு சீர்மிகு காலமாகும்.

1.இடைக்கற்காலம் (MESOLITHIC AGE)

பழைய கற்காலத்திற்கும் (PALEOLITHIC) புதிய கற்காலத்திற்கும் (NEOLITHIC) இடைப்பட்ட காலம் இடைக்கற்காலம் அல்லது மத்திய கற்காலம் (MESOLITHIC) என அழைக்கப்படுகிறது. நான்காம் பனிக்காலத்தின் மூன்றாம் படிநிலையில் உலகின் தட்பவெப்பநிலையில் மாற்றங்கள் ஏற்பட ஆரம்பித்தன. ஈரப்பதம் தோன்றியதால், கடுங்குளிர் மறைந்தது. இக்காலக்கட்டத்தில் பலவகையான காட்டுமரங்கள் வளர ஆரம்பித்தன. இந்நிலையில்தான் ஐரோப்பாவில் பழங்கற்காலத்தை அடுத்த புதிய பண்பாட்டுக் கூறுகள் தோன்றின. இக்காலக்கட்டத்தில் பல கற்காலச் சிறப்பியல்புகள் கிழக்கிலிருந்து மேற்கு ஐரோட்டாவில் புகுந்தன. ஐரோப்பாவில் இவ்விடைக்கற்காலம் ஆறு பண்பாட்டுப் பிரிவுகளாகப் பகுக்கப்பட்டது. அவற்றுள் தென் ஐரோப்பாவில் மூன்று பண்பாடுகளும், வட ஐரோப்பாவில் மூன்று பண்பாடுகளும் நிலவியதாகத் தொல்லியலார் கூறியுள்ளனர். அசிலியன் (AZILIAN), தார்டினாயிசியன் (TRADENOISIAN), ஆஸ்ட்ரியர் ஆகியவை தென் ஐரோப்பாவிலும், மெக்லிமோசியன் (MEGALEMOSIAN), காம்பீனியன் (CAMPIGNIAN), கிச்சன் மிடன் (KITCHEN MIDDEN) ஆகியன வடஐரோப்பாவிலும் நிலவின.

ஐரோப்பாவின் இடைக்கற்காலப் பண்பாட்டுக் கூறுபாடுகளும், இந்தியாவில் காணப்படும் கடைப் பழங்கற்காலப் பண்பாட்டுக் கூறுபாடுகளும் ஒரளவு ஒத்து காணப்படுகின்றன. எனவே, இடைக்கற்காலம் எனும் தலைப்பில் கடை பழங்கற்காலப் பண்பாட்டின் கூறுபாடுகள் அனைத்தையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இக்காலக்கட்டத்தில் பழைய கற்காலப் பெருங்கருவிகள் மறைந்தன; சிறு கற்கருவிகள் புழக்கத்திற்கு வந்தன. மிகவும் நுணுக்கமான தூண்டில் முள் போன்ற கருவிகளும் அவற்றில்

அடங்கும். இவ்வேட்டைக் கருவிகளைத் தனியாகப் பயன்படுத்த இயலாது. இவற்றை மரம் அல்லது எலும்பு ஆகியவற்றாலான கைப்பிடிகளில் இணைத்துத்தான் பயன்படுத்தமுடியும். இவை ஒரு அங்குலம் அல்லது ஒன்றரை அங்குல நீளமே இருந்தன. எனவே இக்காலம் நுண்கற்காலம்' அல்லது 'நுண்கருவிகள் காலம்' எனவும் (MICROLITHIC AGE) அல்லது சிறு கல்லாயுதங்கள் காலம்' எனவும் அழைக்கப்படுகிறது.

தட்ப வெப்ப மாறுதல்கள்

இக்காலகட்டத்தில் தட்பவெப்பநிலையில் பெருத்த மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. முன்பு நிலவிய கடுங்குளிரும், உறைபனி ஆறுகளின் ஓட்டமும் மறைந்தன. உறைபனி ஆறுகள் இமயமலைகளை நோக்கி வடக்கே பின் வாங்கிச் சென்றன. வெப்பமும் ஓரளவு அதிகரித்தது. தட்பவெப்ப நிலையில் ஏற்பட்ட மாறுதலுக்கு ஏற்ப தாவரங்களிலும் மாற்றம் ஏற்பட்டன. எனவே மனிதனின் வாழ்க்கை நிலையிலும் புதிய மாறுதல்களும் முன்னேற்றங்களும் ஏற்பட்டன. இவர்கள் பெரும்பாலும் , ஆற்றங்கரைகளிலும் நீர்வசதி மிக்க பள்ளத்தாக்குகளிலும் வாழ்ந்தனர். இதன் விளைவாக, வேட்டைத் தொழில் மூலம் உணவைப் பெறும் நிலையிலிருந்து பயிர் செய்யும் நிலையை (விவசாயம்) அடைய வழியேற்பட்டது.

மத்திய கற்காலக் கருவிகள் இந்தியாவின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் கிடைத்துள்ள போதிலும், அவற்றுள் சில பிற்காலத்ததாகத் தெரிகின்றன. கர்நாடக மாநிலத்தில் பிரம்மகிரி, (சித்தல் துர்க் Dt.), குஜராத் மாநிலத்தில் லங்னாஜ், பஞ்சாப் மாநிலத்தில் நௌஷரா முதலான , இடங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கருவிகள் இடைக்கற்காலத்தைச் சேர்ந்தவையாகும். இவற்றுள் குஜராத்தில் சேகரிக்கப்பட்ட | கருவிகளே மிகவும் பழமைமிக்கதாகத் தோன்றுகின்றன. இவர்கள் சிறு குன்றுகளின் மீது வசித்தனர். இவர்கள் நாய்களையும் வளர்த்தனர் என்பதை, மனிதர்களுக்கருகில் நாய்களும் புதைக்கப்பட்டிருந்ததால் அறியலாம். இவர்கள் குதிரை, முதலை, மீன், ஆடு, மாடு, எலி போன்றவற்றை வேட்டையாடினர். அமர்ந்த நிலையில் உள்ள இவர்களது எலும்புக்கூடுகளும் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழகத்தில் இக்காலகட்டத்தைச் சார்ந்த கருவிகள் குறைந்த அளவிலேயே கிடைத்துள்ளன.

பெருங்கல் காலம் (MEGALITHIC PERIOD)

பெருங்கல் ஈமச்சின்னங்களைப் பயன்படுத்திய மக்கள் வாழ்ந்த காலத்தைப் பெருங்கல் காலம் என வரையறை - செய்கிறோம். இறந்தோரை புதைத்த இடத்திலோ அல்லது அவர்களது எலும்புகளைப் புதைத்த இடத்திலோ பெரிய கற்களைக் கொண்டு எடுக்கப்பட்ட ஈமச்சின்னங்களைப் பெருங்கல் சின்னங்கள் எனக் குறிப்பிடுகிறோம். இறந்தோரின் நினைவாக அல்லது ஈமச்சடங்குகளுக்காக கற்களைக் கொண்டு எடுக்கப்பெற்ற சின்னங்களும் அவற்றுள் அடங்கும். மெகாஸ் (பெரிய) லித்தோஸ் (கல்) எனும் இரு கிரேக்க மொழி சொற்கள் இணைந்து மெகாலிதிக் (MEGALITHIC) எனும் சொல் உருவாயிற்று. இதன் பொருள் பெருங்கல் எனவே இதன் காலம் பெருங்கல் காலமாயிற்று. மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் பிரிட்டன் நடுநிலக் கடல் நாடுகள் ஆப்பிரிக்கா, ஜப்பான் மற்றும் பல நாடுகளிலும் இதனை போன்ற பெருங்கற்களைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட ஈமச்சின்னங்கள் பேரளவில் காணப்படுகின்றன. ஐரோப்பாவில் பெருங்கல் காலம் கி.மு. 3200இல் தொடங்கி கி.மு. 1500 வரை நீடித்ததாகக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது.

இந்தியாவில் செப்புக்கால பண்பாட்டினை அடுத்து வருங்காலத்தைப் பெருங்கல் காலம் எனத் தொல்லியலார் அழைப்பர். தென்னிந்தியத் தொல் பழங்கால வரலாற்றில் சிறப்பாகப் பேசப்படும் காலப்பகுதி இது. இக்கால மக்கள் இரும்பின் பயனை அறிந்திருந்தனர். பெருங்கல் காலச் சின்னங்களை ஆய்வு செய்த இடங்களில் பல வகையான இரும்புக் கருவிகளும், பொருள்களும், கருப்பு, சிவப்பு பனை ஓடுகளும் ஒன்றாக பரவலாகக் கிடைத்துள்ளன. எனவே இக்காலம் இரும்பு-கற்காலம் எனவும் அழைக்கப்படுகிறது. பெருங்கற்காலத்தின் பிற்பகுதியில் வரலாற்றுக் காலமும் தொடங்கி விடுகிறது. (ஏனெனில் நடுகற்களில் எழுத்து பொறிப்புகள் காணப்படுகின்றன)

பெருங்கல் சின்ன வகைகள்

இப்பண்பாட்டுக் காலத்திய ஈமக்குழிகள் பலவித வடிவங்களில் பல்வேறு பெயர்களுடன் அமைந்துள்ளன. அவை கல்திட்டை, கல்பதுக்கை, ஈமப்பேழை, மண்குவை, கல்குவை, கல்கிடை, கல்வரிசை, தொப்பிக்கல், குடைக்கல், குடைவரைத் தாழ்வறைகள் (ROCK-CUT CAVES), நெடுங்கல், குத்துக்கல், தாழி, வட்டப்புதைக்குழி எனப் பலவகைப்படும். பெருங்கற்காலக் கல்லறைகள் (மெகாலிதிக் டோம்ஸ்) எனப்படும் கல்திட்டைகள் தருமபுரி மாவட்டத்தின் சில இடங்களில் நூற்றுக்கணக்காக உள்ளன.

கல்லறைகள் (CISTS)

தரையில் குழியைத் தோண்டி இறந்த உடலை புதைத்து அதன்மீது நினைவுச் சின்னங்களை அமைத்தல் கல்லறை ஆகும். இவை கல்திட்டை (DOLMONOID CIST), கல்பதுக்கை (SLAB CIST) எனும் இருவகைப்படும்.

கல்திட்டை என்று சொல்லப்படும் கல்லறை பெரும்பாலும் தரைமட்டத்திற்குமேல் அமைக்கப்படுவதாகும். பெரிய கற்களை அப்படியே நான்கு புறமும் நிறுத்தி, சதுரமாக அல்லது செவ்வகமாக ஓர் அறை உருவாக்கப்பட்டது. பக்கத்திற்கு ஒரு கல் அல்லது அதற்கு மேற்பட்டவையும் பயன்படுத்தப்பட்டு இவ்வறைகள் கட்டப்பட்டன. பின்னர் இதன் அடிப்பகுதியில் கற்கள் பாவப்பட்டன. அடுத்து பாவப்பட்ட தரையின் மீது ஈமப்பொருள்கள் வைக்கப்பட்டன. பின்னர் அவை பெரிய பட்டை கற்களால் மூடப்பட்டன. இக்கல்லறை சுவர்களுக்கு ஆதரவாக நான்கு பக்கங்களிலும் சிறு சுவர்கள் கட்டப்பட்டன. சில சமயங்களில் இக்கல்லறையைச் சுற்றி 2 அல்லது 3 சுவர்களும் அமைக்கப்பட்டன. சுவர்கள் கட்டப்பட்டு கல்லறை மேலே மூடப்பட்ட பின்னர் மேல்புறம் இவ்வறை முழுவதும் மறைக்கும் வண்ணம், மண்ணும், கூழாங்கற்களும் அல்லது ஜல்லிக் கற்களும் கொட்டப்பட்டன. இதன் விளைவாக அங்கு ஒரு திட்டை (குவை) தரைமட்டத்திலிருந்து உருவாக்கப்பட்டது. இத்திட்டை சிதறாமல் இருக்கும் பொருட்டு, சில சமயங்களில், திட்டைச் சுற்றி வட்டமாக பெரிய உருண்டை கற்களும் பதிக்கப்பட்டன.

கல்பதுக்கை (SLAB CIST)

இது கல்திட்டையினின்றும் சிறிது வேறுபட்டது. கல்திட்டை என்பது தரைமட்டத்துக்கு மேலே எழுப்பப்பட்டது. ஆனால் கல்பதுக்கை தரைமட்டத்திற்குக் கீழே அமைக்கப்பட்டது. அடுத்து கல்திட்டையில் கல்லறை கட்ட பயன்படுத்தப்பட்ட பக்கக் கற்கள் நான்கும் இயற்கையாகக் கிடைத்த பாறாங்கற்கள் ஆகும். ஆனால் கல்பதுக்கைக்கு, பட்டையாகச் செதுக்கப்பட்ட கற்களே பயன்படுத்தப்பட்டன. லேட்டரைட் என்ற நொய்மையான கற்களே எளிதில் செதுக்குதற்கு ஏற்றவை. எனவே கற்பதுக்கைகள் லேட்டரைட் கற்கள் கிடைக்கும்

இடங்களில் மட்டுமே அமைக்கப்பட்டன. கல்திட்டைகளோ கடினமிக்க கருங்கற்கள் உள்ள இடங்களிலேயே அமைக்கப்பட்டன. இருவகையான கல்லறைகளிலும் இடப்பட்ட ஈமப்பொருட்கள் மட்டும் ஒரே வகையினவாகும். இறந்தவுடன் பிணம் பல நாட்கள் திறந்த வெளியில் போடப்படும். பின்னர் எஞ்சியுள்ள எலும்புத்துண்டுகளைப் பொறுக்கி இக்கல்லறைகளில் வைத்து மூடுவர். எலும்புகளுடன் பல அணிகலன்கள், மட்கலங்கள், இரும்பு ஆயுதங்கள் ஆகியனவும் இக்குழிகளில் இடப்பட்டன. கல்திட்டையிலும், கல்பதுக்கையிலும், நான்கு பக்கங்களில் ஏதாவது ஒரு பக்கத்தில் இருதுளை (PORT HOLE) இடப்பட்டது.

ஈமப்பேழை (SARCO PHAGUS)

தொட்டி போன்ற சுடுமண்ணிலான அல்லது கருங்கல்லிலான ஈமப்பேழையில் பிணத்தை இட்டு வைக்கும் முறையும் அன்றிருந்தது. செவ்வக வடிவிலான இத்தொட்டிகளில் ஈமப்பொருள்கள் இடப்பட்டு, மேல் மூடிகளால் இவை மூடப்பட்டு புதைக்கப்பட்டன. புதைக்கப்பட்ட பின்னர் இவற்றின் மீது கல்திட்டை அல்லது கல்பதுக்கை போன்ற அடையாளங்கள் அமைக்கப்பட்டன. இத்தொட்டிகளின் அடிப்பகுதியில் இரண்டு அல்லது இரண்டிற்கு மேற்பட்ட இரட்டைக் கால்கள் இருந்தன. பையம்பள்ளியில் 24 கால்கள் கொண்ட ஈமப் பேழை ஒன்று கிடைத்துள்ளது. இத்தொட்டிகள் சார்கோபேகஸ் (SARCO PHAGUS) என அழைக்கப்பட்டன. சில இடங்களில் ஆடு போன்ற விலங்கின வடிவில் அமைந்த ஈமப்பேழைகளும் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய மிருக வடிவ ஈமப்பேழை துமார்பிக் சார்கோபேகஸ் (ZOOMOR PHIC SARCO PHAGUS) என அழைக்கப்படுகின்றது. ஒரே கருங்கல்லால் (Monolithic) ஆன ஈமத்தொட்டிகள் ஆந்திரப் பிரதேசத்தின் கம்மம் மாவட்டத்தில் தொங்கதோகு , பாண்டூரங்கபுரம், போலிச்செட்டி சேவுகுட்டா, தொட்டி குட்டா (DONGATOU, PANDURANGAPURAM, POLICHETTI, CHEU, GUDDA) ஆகிய இடங்களில் காணப்படுகின்றன.

தென்னிந்தியாவில் சுடுமண்ணினாலான ஈமத்தொட்டிகளே அதிகமாக காணப்படுகின்றன. கேரள மாநிலம் பாலக்காட்டுக் கணவாய் பகுதிகளில் திருச்சூர், கோழிக்கோடு, மாவட்டங்களில் செவயூர், பெரோக் கட்டன்கம்பல் ஆகிய வாழ்விடங்களில் கிடைத்துள்ளன. பொதுவாக இவை கீழைக்கடற்கரைச் சமவெளிகளில் குறிப்பாக தமிழ்நாட்டின் பெண்ணையாற்றிற்கு வடக்கிலும், ஆந்திரப்பிரதேசத்தில் கோதாவரி ஆற்றிற்குத் தெற்கிலும் பேரளவில் உள்ளன. தமிழ்நாட்டை பொறுத்தமட்டில் செங்கல்பட்டு மாவட்டத்திலும் தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தின் வடபகுதிகளிலும் அதிகம் காணப்படுகின்றன.

மண்குவை(BARROW), கல்குவை (Cairn), கல்கிடை (Cairn Circle)

இவற்றின் நடுவில் கல்திட்டை அல்லது கல்பதுக்கைக்குப் பதிலாக உள்ளே வெறுங்குழி மட்டும் இருக்கும். நிலத்தின் அடியில் ஆழமான குழியைத் தோண்டி அக்குழிக்குள் தாழி அல்லது ஈமத்தொட்டி ஆகியவற்றுடன் ஈமப்பொருள்களை உள்ளே போட்டு, மண்ணால் மூடித்தரைமட்டத்திற்குமேல் மண்ணை குவியலாகக் குவித்து வைப்பதனை மண்குவை என்கிறோம். மண்ணுக்குப் பதிலாக ஜல்லி கற்களைக் குவியலாகக் குவித்து வைப்பதனைக் கல்குவை என்கிறோம். இக்கல்குவையைச் சுற்றிலும் வட்டமாகக் கற்கள் கிடத்தப்பட்டுக் கட்டப்படும் சின்னம் கல்கிடை என அழைக்கப்படுகிறது.

நெருங்கல் (Menhir), கல்வரிசை

பிணக்குழிகளுக்குமேல் உயரமான கல்லை செங்குத்தாக நிறுத்துவது நெடுங்கல் அல்லது குத்துக்கல் எனப்பட்டது. சில இடங்களில் பல செங்குத்துக்கற்கள் ஒரு வரிசையாகவோ (Alignment) இரண்டு வரிசையாகவோ (Avenue) அல்லது இரண்டிற்கும் மேற்பட்ட வரிசையாகவோ நிறுத்தப்பட்டிருக்கும். இவை கல்வரிசை என அழைக்கப்பட்டன. தமிழ்நாட்டில் பாலாற்றங்கரைப் படுகைகளில் அதிக அளவில் மென்ஹீர்கள் காணப்படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக வாலாஜாபேட்டை வட்டத்தில் ஆரப்பாக்கம், செங்கம் வட்டத்தில் தொண்டமானூர், திருவண்ணாமலைக்கு அருகில் மோட்டூர் முதலான இடங்களைச் சுட்டலாம். கரூருக்கு மேற்கே திண்டுக்கல் சாலையில் அரவக்குறிச்சிக்கு வடமேற்கில் 5 கிலோ மீட்டர் தொலைவில் உள்ள கொத்தபாளையம் என்னும் ஊரில் 10 ஏக்கர் பரப்பளவிற்கு ஈமத்தாழிகள் புதைக்கப்பட்டிருக்கும் புதைக்குழிகள் உள்ளன. இங்கு காணப்படும் சில கற்குவைகளுக்கு நடுவில் 4 மீட்டர் முதல் 5 மீட்டர் வரை உயரங்கொண்ட குத்துக் கற்கள் (MENHIR) உள்ளன. விருதுநகர் தொபுணு மாவட்டத்தில் சிவகாசி வட்டம் விசுவநாதம் என்னுமிடத்தில் மட்டும் ஒரு குத்துக்கல் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது.

தொப்பிக்கல் (HOOD STONE), குடைக்கல்

பிண இடுகுழிக்கு மேலாக ஓர் ஒழுங்கற்ற கல்லை வைத்து மூடி அதன் மீது தொப்பி போல ஒரு வட்டமான கல்லை நிறுத்தி வைப்பது தொப்பிக்கல் ஆகும். காளானைப் போல உருவம் கொண்ட, அரைவட்ட வடிவில் கல்லைச் செதுக்கி அதனைப் பிணக்குழிக்கு மேலே கவிழ்த்து வைப்பதனைக் குடைக்கல் என்கிறோம். இவ்விரண்டும் பெரும்பாலும் பாறைகளினூடோ அல்லது கெட்டியான மண்ணினூடோ குடையப்பட்ட ஈமக்குழிகளை மூடும் வண்ணம் அமைக்கப்பட்டன.

குடைவரைத்தாழ்வறைகள் (ROCK - CUT CAVES)

பாறைகளைத் தாழ்வாகக் குடைந்து அறைகளைப் போன்று உருவாக்கப்பட்டவை குடைவரைத் தாழ்வறைகள் என அழைக்கப்பெறுகின்றன. இவை மிக எளிதாகக் குடைவதற்குப் பயன்படும் லேட்டரைட் எனும் பாறைகளுள்ள இடங்களில் உருவாக்கப்பட்டன. தொப்பிக்கல், குடைக்கல், குடைவரைத் தாழ்வறைகள் ஆகியன கேரள மாநிலத்தில் காணப்படுகின்றன.

தாழி (URN)

இறந்தோரின் உடலை இட்டு புதைக்கப் பயன்படுத்தப்பட்ட பெரிய மண் குதிர்கள் தாழிகள் எனப்பட்டன. இவை அகன்ற வாயும் கூரான அடிமுனைப் பகுதியும் கொண்டவை. பிணத்தைத் தாழியில் வைத்து அடக்கம் செய்து நிலத்திற்குக்கீழே பெரிய குழியை வெட்டிப் புதைத்து விடுவர். இவ்வாறு புதைக்கப்பட்ட தாழிகளுக்குமேல் ஈமச்சின்னங்கள் நடப்பட்டன, ஆனால் தமிழ்நாட்டின் தென்பகுதிகளில் தாழியின் மீது தரைமட்டத்திற்குமேல் எவ்வித அடையாளங்களும் காணப்படவில்லை. நடமாட முடியாத, உணவு சிறிதும் உட்கொள்ளாத, வயது முதிர்ந்த, மரணத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும் முதியோரைத் தாழியில் இட்டு மண்ணுக்குள் முடிவிடுவதும் உண்டு. எனவே தான் இது முதுமக்கள் தாழி அல்லது மூத்தான் தாழி என அழைக்கப்பட்டது.

ஈமப்பொருட்கள்

ஈமக்குழிகளில் எலும்புகள் மட்டுமின்றி மட்பாண்டங்கள், இரும்பாலான கருவிகள், ஆயுதங்கள், வெண்கலப் பொருள்கள், சரிதான பொன்னாலான பொருள்கள் பல வகையான

மணிகள், சங்கு, வெள்ளி மற்றும் உயர்வகைக் கற்களால் உருவாக்கப்பட்ட மணிச்சரங்கள், மக்கிய தானியங்கள் ஆகியனவும் காணப்படுகின்றன. இவற்றை விரிவாகக் கீழே காண்போம்.

மட்கலங்கள் :

ஈமச்சின்னங்களில் கிடைக்கும் சமப்பொருள்களைக் கொண்டு பெருங்கல் கால மக்கள் வாழ்க்கை நிலையை அறிய முடிகிறது. இவர்கள் 4 வகையான மட்கலன்களைப் பயன்படுத்தினர்.

அவை 1. கறுப்பு சிவப்பு மட்கலம், 2. கறுப்பு மட்கலம், 3. சிவப்பு மட்கலம், 4. செம்பழுப்புப் பூசப்பட்ட மட்கலன் (RUSSET COATED WARE) ஆகியனவாகும். இவற்றுள் கறுப்பு, சிகப்பு மட்கலங்கள், நீலமலைப் பகுதியைத்தவிர, தென்னிந்தியாவின் அனைத்துப் பகுதிகளிலும் கிடைக்கின்றன. மட்கலங்கள் பல உருவங்களிலும் கிடைத்துள்ளன.

இரும்புப் பொருட்கள்: மட்கலங்களை அடுத்து, ஈமச்சின்னங்களில் பல வகையான இரும்புப் பொருள்கள் கிடைத்துள்ளன. இவற்றுள் மண்வெட்டிகள், கொத்துகள், கருக்கரிவாள்கள், ஆணிகள், தூண்டில் முள்கள், முக்காலிகள், ஆப்புகள், தொங்கு விளக்குகள், கோடரிகள் ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கனவாகும். ஈட்டிகள், வேல்கள், பட்டாக்கத்திகள், குறுவாள்கள், அம்பு முனைகள், தூலங்கள் முதலான போர்க்கருவிகளும் இவற்றில் கிடைத்துள்ளன. இக்கால தொல்லியல் மக்களின் பெரும்முன்னேற்றத்திற்கு இரும்புத் தொழிலே காரணமாகும்.

வெண்கல, தங்கப் பொருள்கள்:

பெருங்கல் காலத்திய மக்கள் வெண்கலத்தைக் குறைவாகவே பயன்படுத்தினர். ஆதிச்சநல்லூரில் குவளை, ஜாடி, மண்டை , வெண்கல பாத்திரங்களும் கலையழகுமிக்க பிரிமனைகளும் மூடிகளும் கிடைத்துள்ளன. பெருங்கல் சின்னங்களில் தங்கம் மிகக் குறைவாகவே காணப்படுகின்றது. தங்கத் தகடுகளில் இரு நுனியிலும் துளைகள் போடப்பட்டுள்ளன.

பிற பொருள்கள்:

மேற்கூறப்பட்டவையன்றி செம்பு, தங்கம், வெள்ளி முதலான உலோகங்களைக் கொண்டும் அகேட், கார்னீலியன், ஜேஸ்பர், லாபிஸ்லஜீலி, குவார்ட்ஸ் முதலான உயர்வகை கற்களைக் கொண்டும், சங்கு, கண்ணாடி ஆகியவற்றைக் கொண்டும் செய்யப்பட்ட பலவிதமான அணிகலன்களும் பெருங்கல் சின்னங்களில் கிடைத்துள்ளன.

ஆதிச்ச நல்லூரில் மண்ணால் காது கம்மலைப் போன்று செய்யப்பட்ட பொருள்களும், சங்கு, பளிங்கு கண்ணாடி வளையல்களும் கிடைத்துள்ளன. ஆதிச்ச நல்லூர், பையம்பள்ளி, குன்னத்தூர் முதலான இடங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழாய்வுகளில், அவர்கள் பயிரிட்ட தானியங்களின் எச்சங்கள் கிடைத்துள்ளன. நெல், கொள், கேழ்வரகு, சோளம் முதலான தானியங்கள் சில இடங்களில் மக்கிய நிலையில் காணப்பட்டன..

வடஆற்காடு மாவட்டம் பையம்பள்ளியில் மட்டுமே அவர்களது வீடுகளைப் பற்றிய சின்னங்கள் காணப்படுகின்றன. மற்ற இடங்களில் வீடுகள் பற்றி ஒன்றும் தெரியவில்லை .

ஆய்வுகள் :

இக்காலப் பண்பாட்டைத் தொல்லியல் அறிஞர் பலர் ஆய்வு செய்துள்ளனர். அவர்களுள் அலெக்சாந்தர் ரே, கே.ஆர். சீனிவாசன், வி.டி. கிருஷ்ணசாமி, என்.ஆர். பானர்ஜி, கே.எஸ். இராமச்சந்திரன், எ. சுந்தர், பி.கே.குருராஜராவ், பி.நரசிம்மையா ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர் ஆவர்.

பெருங்கல் சின்ன இருப்பிடங்கள்

இப்பண்பாட்டைச் சேர்ந்த ஈமச்சின்னங்கள் இந்தியாவில் பல பகுதிகளிலும் கிடைத்துள்ளன. இருப்பினும் இவை தென்னகத்தில் தான் அதிக அளவில் கிடைக்கின்றன. கர்நாடக ஆந்திர மாநிலங்களில் பிக்லிகள், பிரம்மகிரி, கல்லூர், மாஸ்கி, நாகார்ஜுனகொண்டா முதலானவை முக்கிய பெருங்கல் காலப் பண்பாட்டு இடங்களாகும். தமிழ்நாட்டில் ஏறத்தாழ எல்லா மாவட்டங்களிலும் பெருங்கல் சின்னங்கள் உள்ளன. இருப்பினும் சில வகை ஈமச்சின்னங்கள் ஒரு சில வட்டாரங்களில் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. ஆதிச்ச நல்லூர், அமிர்தமங்கலம், சானூர் சித்தன்னவாசல், கொடுமணல், குன்னத்தூர் ஆகிய இடங்களில் முறையான வகையில் ஆய்வுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. இதனால் இப்பண்பாடு பற்றித் தெளிவாக அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

வடஇந்தியாவில் குறிப்பிட்ட மிகச்சில மையங்களில் மட்டுமே பெருங்கல் காலச்சின்னங்கள் காணப்பட்டன. ஆனால் தென்னிந்தியாவிலோ இவை பல வகைகளில், பல இடங்களில் காணப்படுகின்றன. தென்னிந்திய பெருங்கல் காலச் சின்னங்களுக்கும் விந்திய மலைக்கு வடக்கில் காணப்படும் சின்னங்களுக்கும் வேறுபாடுகள் உள்ளன.

கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்தில், கேரளப் பகுதிக்கே உரிய தொப்பிக்கல், குடைக்கல், கல்திட்டை ஆகியனவும் பெருவாரியாக காணப்படுகின்றன. இச்சின்னங்களில் மற்ற ஈமப்பொருள்களுடன் உரோமானிய நாணயங்களும் கிடைத்துள்ளன. நீலமலைத்தொடரில் 50 கிலோ மீட்டர் வட்டாரத்தில் எல்லா மலைகளிலும் கல்குவைகள் ஆயிரக்கணக்கில் காணப்படுகின்றன. இக்கல்குவைகளில் அதிக அளவில் மட்கலங்களும், வெண்கலப் பாத்திரங்களும் உரோமானியப் பேரரசின் நாணயங்களும் கிடைக்கின்றன.

கரூருக்கு மேற்கே மலைக்கோவிலூர் என்னுமிடத்தில் கல்திட்டைகளும், கல்குவைகளும், கொண்ட ஈமக்காடு கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. கரூரின் வடபுறம் மண்மங்கலத்திலும் இவை காணப்படுகின்றன.

திருச்சிராப்பள்ளிக்கு வடக்கில் பெருமாள்பாளையத்தில் (60 கி.மீ) ஒரு பெரிய கல்குவை இருப்பிடம் காணப்படுகிறது.

மதுரை மாவட்டத்தில் பழனி, கோடைக்கானல் பகுதிகளில் அதிக எண்ணிக்கையில் கல்திட்டைகள் காணப்படுகின்றன. கோடைக்கானலுக்குக் கீழே 3500 அடி உயரத்தில் அரசிப் பாறை என்னுமிடத்தில் எண்ணிறைந்த கல்திட்டைகள் உள்ளன. கழுகுமலை என்ற ஊரின் மலையடிவாரத்தில் நூற்றுக்கணக்கில் தாழிகள் கிடைக்கின்றன. மதுரைக்கருகில் விளாங்குடி, அனுப்பானடி, பரவை ஆகிய இடங்களில் தாழிக்காடுகள் காணப்படுகின்றன. மதுரை மாவட்டத்தில் ஏறத்தாழ எல்லா ஊர்களிலும் முதுமக்கள் தாழிகள் உள்ளன.

புதுக்கோட்டை மாவட்டம் பெருங்கல் காலச்சின்னங்கள் வரலாற்றில் சிறப்பிடம் பெறுகின்றது. இப்பகுதியில் காணப்படும் கல்திட்டை இப்பகுதிக்கே உரிய சிறப்பான ஒன்றாகும். ஒவியப் புகழ் மிக்க சித்தன்னவாசல் மலையின் தென்புறத்திலும் மேல் புறத்திலும் எண்ணிறைந்த கல்திட்டைகளும் முதுமக்கள் தாழிகளும் கொண்ட ஈமக்காடுகள்

உள. ஆரணிப்பட்டி, தூரந்தப்பட்டி, தச்சன்பட்டி, முதுக்காடு, தொடையூர், கலியப்பட்டி, திருப்பூர், களக்குடிப்பட்டி, தாயினிப்பட்டி ஆகிய ஊர்களிலும் கல்திட்டைகள் அதிக அளவில் அகழ்ந்தெடுக்கப் பட்டுள்ளன. கல்பதுக்கைகளும் தாழிகளும் ஒருசேர பல இடங்களில் இவ்வட்டாரங்களில் காணப்படுவது இம்மாவட்டத்தின் சிறப்பாகும். குரங்குப்பட்டை, தாதக்கத்தாழி (முதுமக்கள் தாழி) பாண்டவர் குழி போண்டவர்குழி எனும் பெயர்களால் அழைக்கப்பெறும் இப்பெருங்கல் சின்னங்கள் ஆய்வாளர்களால் முறையாக ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. புல்வயல் என்ற காட்டில் கிடைத்த தாழிகளில் அமர்ந்த நிலையில் இரண்டு எலும்புக்கூடுகள் காணப்பட்டமை வியப்பான செய்தியாகும். கீரனூர் வட்டத்தில் ஊருக்கு ஊர் ஈமச்சின்னங்கள் காணப்படுகின்றன.

தஞ்சை மாவட்டத்தில் ஒருசில பெருங்கல் சின்னங்களே கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. கல்திட்டை இருப்பிடங்கள் சேலம் தருமபுரி மாவட்டங்களிலும் காணப்படுகின்றன. வடார்க்காடு -வட்டம் பையம் பள்ளியில் 24 கால்களுடனும், தென்னார்க்காடு மாவட்டம் திருக்கோயிலூர் வட்டம் கொல்லூரில் கால்களுடனும் ஈமப்பேழைகள் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன.

செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் விரிவான ஆய்வுக்குள்ளான பெருங்கல் பண்பாட்டுச் சின்னங்கள் பல உள்ளன. இம்மாவட்டத்தின் பல பகுதிகளில் ஈமத்தொட்டிகளும் தாழிகளும் காணப்பட்ட போதிலும், இம்மாவட்டம் ஈமத்தொட்டிகளுக்கே புகழ்பெற்றுள்ளது. இம்மாவட்டத்தின் தென்பகுதிகளில் கல்திட்டைகளும் வடபகுதிகளில் பல்பதுக்கைகளும் காணப்படுகின்றன. தென்பகுதிகளில் கருங்கல் பாறைகளும் வடபகுதிகளில் லேட்டரைட் பாறைகளும் காணப்படுவதே இதன் காரணமாகும். வடபகுதியில் அமிர்த மங்கலத்திலும் தென்பகுதியில் குன்னத்தூர், பெரும்பாயிர் (அச்சிரப்பாக்கம் அருகில்,) சானூர் ஆகிய ஊர்களிலும் முறையான ஆய்வுகள் நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளன.

தென்மாவட்டங்களில் பெரும்பாலும் தாழிகள்தான் கிடைத்துள்ளன. ஆதிச்சநல்லூர், தென்காசி, குற்றாலம், வாசுதேவநல்லூர், காயல்பட்டினத்திற்கு அருகாமையிலும் அத தொல்லயல தாழிக்காடுகள் உள்ளன. அலெக்சாண்டர் ரே பாளையங் கோட்டைக்கும் கிழக்குக் கடலுக்கும் இடைப்பட்ட பகுதியில் முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் தாழிக்காடுகளைக் கண்டறிந்தார். தொல்லியல் வரலாற்றில் ஆதிச்சநல்லூர் தாழிக்காட்டு அகழாய்வு சிறப்பானதோர் இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. தாமிரபரணி ஆற்றின் தென்கரையில் ஒரு மேட்டுப் பகுதியில் நூறு ஏக்கர் பரப்பளவில் பெருங்கல் இருப்பிடங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு அலெக்சாந்தர் ரே அவர்களால் முறையான ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன (1895). ஆதிச்சநல்லூர் தாழிக்காட்டில் ஒவ்வோர் ஏக்கர் நிலத்திலும் ஓராயிரம் தாழிகள் புதையுண்டிருந்தன. சில தாழிகளில் முழு எலும்புக் கூடுகள் காணப்பட்டன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இத்தாழிகளில் அதிகமான மட்கலங்கள், இரும்பு, வெண்கல, தங்கப்பொருட்களும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. இதுகாறும் கூறியவற்றான் பெருங்கல் கால ஈமச்சின்னங்கள் தென்னிந்தியாவில் பல இடங்களில் கிடைக்கின்றன என்பதை அறியலாம். தற்போது மத்தியத்தொல்லியல் துறையின் சென்னை மாவட்ட கிளை இவ்விடத்தில் அகழாய்வு செய்துள்ளது.

பெருங்கல் கால ஓவியங்கள்

பெருங்கல் கால மக்கள் மலைக்குகைகளில் மட்டுமின்றி கல்திட்டைகளிலும் ஓவியங்களைத் தீட்டினர். தமிழ்நாட்டில் முதன் முதலாக தரும்புரி மாவட்டம் மல்லப்பாடி

என்னும் ஊரில் தான் பெருங்கல் கால ஓவியங்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. பின்னர் கிருஷ்ணகிரி, மகாராஜாக்கடை, மல்ல சமுத்திரம், தாளப்பள்ளி, குருவிநாயனப்பள்ளி முதலான இடங்களிலும் பெருங்கல் கால ஓவியங்கள் கண்டுபிடிக்கப் பட்டுள்ளன. இவற்றில் பெரும்பாலும் வெள்ளை வண்ணமே பூசப்பட்டுள்ளது. இவற்றில் குதிரை மீதமர்ந்த வீரன், மான், அம்பும் கேடயமும் ஏந்திய வீரன், புலி, சூரியன் தாய்த்தெய்வம், ஆகியவை காணப்படுகின்றன.

உலோககாலப் பண்பாடு

செப்புக்காலப் பண்பாடு

உலக வரலாற்றில் பண்டையகாலத்தில் மனிதர்கள் செம்பு, வெண்கலம் போன்ற உலோகங்களை மிகுதியாகப் பயன்படுத்திய காலத்தை செம்பு காலம் என அழைக்கிறோம். மனிதனின் நாகரிக வளர்ச்சியில் கற்காலத்தினையடுத்து தோன்றிய காலம் உலோக காலமாகும். அன்றைய மனிதன் பயன்படுத்திய மிகப்பழமையான உலோகம் செம்பு ஆகும். சுவிட்சர்லாந்தில் கி.மு.6000ல் உரோபன் கேசனில் (Roben Hauzen) உள்ள ஏரிக்குடியிருப்பில் முதன் முதலாக செம்பு கிடைத்துள்ளது. ஏறத்தாழ கி.மு. 4000 - 3000 ஆண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில், உலகின் பல பகுதிகளில் செப்புக்காலப் பண்பாடு தோன்றியது எனக் கூறலாம்.

இந்தியாவில் ஏறத்தாழ கி.மு. 4000 - 2000 ஆண்டளவில் மக்கள் செம்பின் பயனை அறிந்திருந்தனர். வட இந்தியப் பகுதிகளில் மிகுந்த அளவில் செம்புக் கருவிகளும் ஆயுதங்களும் கிடைத்துள்ளன. ஆனால் தென்னிந்தியாவில் வட இந்தியாவைப் போன்று செப்புக் காலம் என்ற ஒன்று தோன்றவில்லை. ஏனெனில், தென்னிந்தியாவில் செம்புச் சுரங்கங்கள் கிடையாது. இந்தியச் செப்புக் காலப் பண்பாட்டுக் கூறுகளில் வெண்கலத்தின் பயன்பாடு இல்லை என்றே கூறலாம். செம்பின் பயன்பாடு அரப்பா அல்லது சிந்து வெளி நாகரிகத்தில் காணப்பட்டது.

அரப்பா நாகரிகத்திற்கு முன்பே (Pre - Harappan பவுசிஸ்தான் பகுதிகளில் செப்புக்காலப் பண்பாடு நிலவியதை அகழாய்வுச் சான்றுகளால் அறியலாம். ஏறத்தாழ கி.மு.9000ல் மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் (MIDDLE EAST) தோன்றிய புதிய கற்காலப் பண்பாடு, ஏறத்தாழ கி.மு. 6000 அளவில் ஈரானியப் பள்ளத்தாக்குப் பகுதிகளுக்கும் மத்திய ஆசிய நாடுகளுக்கும் பரவியது.

பின்னர் இப்பண்பாடு ஏறத்தாழ கி.மு. 4000 ஆண்டளவில் பவுசிஸ்தானத்திற்குப் பரவியது. மத்திய ஆசியாவிலிருந்து பல நாடோடி இனத்தினரும் (SEMI NOMADIC COMMUNITIES) பவுசிஸ்தானத்திற்கு வந்து குடியேறினர். பின்னர் வேறு சில கலப்பினத்தவரும் பவுசிஸ்தானத்தில் குடியேறி, பின்னர் சிந்து சமவெளிக்குக் குடி பெயர்ந்தனர்.

1926 இல் சர் ஓளரெல் ஸ்டீன் (Sir Aurel Stein) என்பார் தலைமையில் பவுசிஸ்தானத்தில் முறையான ஆய்வுகள் நிகழ்த்தப்பட்டன. பின்னர் அங்கு பல காலக்கட்டங்களில் அகழாய்வுகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இதன் விளைவாக, முன்டிகக், ரானாக் குண்டை ,

கிலேகுல் மொகமது, குள்ளி, அம்ரி முதலான இடங்கள் வடமேற்கு இந்தியாவில் செப்புக்காலப் . பண்பாட்டுக்குரிய இடங்கள் என கண்டறியப்பட்டன. அகழாய்வுகளில் வண்ணம் தீட்டப்பட்ட பாணை ஓடுகள், கல்லாலான பட்டைக் கத்திகள், சில்லுகள், செப்புக் கருவிகள் முதலான அரிய தொல்பொருட்கள் கிடைத்துள்ளன. இங்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழாய்வுகளின் . மூலம் கீழ்க்காணும் பண்பாட்டு வளர்ச்சிக் கூறுபாடுகள் பொதுவாகக் காணப்பட்டன.

அடி மட்டத்தில் உள்ள படிவடுக்கில் (Lowest StRATA) மக்கள் ஆவினங்களை வளர்த்தனர். அவர்கள் எளிமையான சில்லுக்கருவிகளையும், பட்டைக் கத்திகளையும் (Simple Stone Flake and Blade) பயன்படுத்தினர். பாணையோடுகள் கிடைக்கவில்லை. இவர்கள் களி மண்ணால் ஆன வீடுகளைக் கட்டியிருந்தனர்.

இரண்டாவது படிவடுக்கில், கைகளால் வளையப்பட்ட சாதாரண மட்கலன்களைப் பயன்படுத்தினர்.

சக்கரத்தின் உதவியால் வளையப்பட்ட அழகிய வண்ணங்கள் பூசப்பட்ட மட்கலன்களைப் பயன்படுத்தினர் (மட்கலன்களின் நேர்த்தியையும், செய்முறையையும் பார்த்தால், இவர்கள் மேற்கு ஆசியா, ஈரான், மத்திய ஆசியா முதலான பகுதிகளிலிருந்து குடி பெயர்ந்திருக்க வேண்டுமென்று எண்ணத்தூண்டுகிறது). இப்படிவடுக்கில்தான் முதன் முறையாக செம்புப் பொருட்கள் காணப்படுகின்றன. இதனையே செப்புக்காலத்தின் தொடக்கமாகக் கொள்ளலாம். இங்கு வாழ்ந்த ஒவ்வொரு இனத்தவரும் தமக்கெனத் தனித்தக் குடியிருப்புத் திட்டங்களைக் (Settlement Planning) கொண்டிருந்தனர். இறந்தோரை அடக்கம் செய்யும் முறையும் வேறுபட்டிருந்தது.

கி.மு.4000 - 2000 ஆண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் பலுசிஸ்தான் வட்டாரத்தில் பல்வேறு இனத்தவரும் சங்கமித்தனர். எனவே பண்பாட்டுப் பரிமாற்றம் ஏற்பட்டது. இதனை ஓர் இடைமாறுதற் காலப் பண்பு மாற்றம் (TRANS CULTURATION) எனலாம். ரேடியோ, கார்பன் காலக் கணிப்பும் இதனை உறுதி செய்கிறது. இவர்களுள் இருவிதமான பண்பாடுகள் நிலவியதனை இவர்கள் பயன்படுத்திய மட்கலன்களின் அமைப்பு, வகை ஆகியவற்றால் அறிகிறோம். வடக்குப் பகுதியில் வாழ்ந்தவர்கள் சிவப்பு நிறப் பாணையோட்டுப் பண்பாட்டையும் (Red Ware Culture), தெற்கு பகுதியினர் நேர்த்தியில்லா (முரட்டு, மிருதுவற்ற பாணையோட்டுப் பண்பாட்டையும் (Buff Ware Culture) பின்பற்றினர். ஜோப் பண்பாடு (Zhub Culture) வடக்குப் பகுதியினருக்கும் குவெட்டா, அம்ரிநால் மற்றும் குள்ளிப் பண்பாடுகள் (Quetta, Amri-nal and Kulli Cultures) தெற்கு பகுதியினருக்கும் உரியனவாகும்.

முண்டிகக், ராணாகுண்டை , கிளிகுல் முகமது ஆகிய இடங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட முறையான ஆய்வுகளில் அவர்கள் பயன்படுத்திய பலவிதமான அழகுபடுத்தப்பட்ட மட்கலன்கள், செப்புப் பொருட்கள், குடியிருப்புகள், தொழில்கள் பற்றித் தெரிய வந்துள்ளன. குவெட்டா பண்பாடு, குவெட்டா மட்கலன் ஆகியவற்றின் தனித்தன்மைகள் இவ்வாய்வுகளால் வெளிக்கொணரப்பட்டன. குவெட்டா பண்பாட்டின் சிறப்புக் கூறுகளான வீடுகளின் அமைப்பு, கதவுகள், மட்கலன்கள், தாய் தெய்வ உருவங்கள் ஆகியவை ஈரானியப் பண்பாட்டின் தாக்கத்திற்கு இலக்காயின எனும் பேருண்மையும் அறியப்பட்டது. ஒருவேளை செழிப்பான, நீர்வளமிக்க குவெட்டா பள்ளதாக்கிற்கு, ஈரானிய நாடோடி மக்கள் குடிபெயர்ந்து, தமது பண்பாட்டுச் சுவடுகளை இங்கு பதித்து விட்டார்களோ என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

குவெட்டா, அம்ரிநால், குள்ளி ஆகிய மூன்றுமே தென் பலுசிஸ்தானத்தின் மிருதுவான பானையோட்டுப் பண்பாட்டின் (Buff ware Culture) தனித்தன்மையை பிரதிபலிப்பனவாகும். குள்ளி மட்கலன்களின் அரிய அழகுத்தன்மை, கீழ் சிந்து சமவெளிக்கும், தெற்கு ஈராக் மற்றும் ஈரானுக்குமிடையே நிலவிய இணைப்பைக் காட்டுகின்றது. குள்ளியில் தாய்த் தெய்வ வழிபாட்டை உணர்த்தும் பெண்ணுருவங்கள் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டன. மேற்கு ஆசியா மற்றும் மத்திய ஆசியா முழுமையிலும் நிலவிய இத்தாய்த்தெய்வ வழிபாடு இந்தியாவிற்கும் பரவியதாகத் தெரிகிறது.--

மேற்கூறியவற்றான், இந்தியாவின் மேல் கோடியில் நிலவிய செப்புக் காலப்பண்பாடு, மேற்கு ஆசியாவின் குடியேறியவர்களால் தொடங்கப்பட்டது என்பதும் இதனால் பலுசிஸ்தான் புதிய கற்காலப்பண்பாட்டிற்கு மாற்றம் பெற்றது என்பதும் தெரிகிறது. அடுத்து பலுசிஸ்தானத்திற்கு முன்னர், இந்தியப் பகுதிகளில் செப்புக் காலப் பண்பாடு தோன்றவில்லை என்பதும் இங்கே, குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்தியாவில் சிந்து சமவெளிப் பண்பாட்டினைத் தொடர்ந்து தோன்றிய செப்புக்காலப் பண்பாடு - கல்செப்புக்காலப் (Chalcolithic) பண்பாடு என அழைக்கப்பெறுகிறது. இப்பண்பாட்டு மையங்களில் (Chalcolithic Sites) மட்கலன்களின் (Potteries) செம்பினாலான பொருள்களும் கிடைத்துள்ளன. செம்பின் பயன்பாடு இப்பண்பாட்டின் முக்கியக்கூறுபாடாகும். இப்பண்பாட்டுக் காலத்தில் (கி.மு.1750 - 1000) சிந்து நாகரிகக் காலத்து நகர மரபுகள் மறைந்து, கிராமப் பொருளாதாரச் சூழ்நிலை காணப்பட்டது. இக்காலத்தில் செம்பின் பயனுடன் கற்கருவிகளும் பயன்படுத்தப்பட்டன. எனவே இக்காலத்தை கல் செப்புக் காலம் என்பர். ஒரே நிலையான உணவுப் பொருளாதாரமும் (Food Economy), தொழில் திறனும் (Technology) இப்பண்பாட்டுக் காலத்தில் காணப்பெறினும் வெவ்வேறு பகுதிகளின் வட்டாரக் கூறுகளையும், சூழ்நிலைக்கேற்ற மட்கல மரபுகளையும் (Ceramic tradition) இப்பண்பாடு தன்னகத்தே கொண்டிருந்தது. இந்தியாவின் கல் செப்புக் காலப்பண்பாட்டினை ஆறு வட்டார வகைகளாகப் (Regional Groups) பகுத்துள்ளனர். அவை 1) அகார் பானாசுப் பண்பாடு (Ahar Banas Culture) 2) மத்தியப் பிரதேச கல் செப்புக்காலப் பண்பாடு 3) வட தக்காணக் கல் செப்புக்காலப் பண்பாடு 4) தக்காணத்துப் புதிய கற்காலக் கல்செப்புக்காலப் பண்பாடு 5) கங்கைச் சமவெளிக் கல்செப்புக்காலப் பண்பாடு 6) கிழக்கிந்தியக் கல்செப்புக்காலப் பண்பாடு என்பனவாகும்.

இந்தியாவில் செப்புக்காலப் பண்பாட்டைக் கொண்டு விளங்கிய முக்கிய ஊர்கள் பல, அகழாய்வுகளில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை பானாசுப் பண்பாட்டு மையங்களான அகார், பகோர், (Bagor) கிலண்டு (Gilund) ஆகியவையும் - மத்தியபிரதேசப் பண்பாட்டு மையங்களான கயாதா (Kayattha), மகேசுவர் (Maheswar), நவததாலி (Navadatali), நாக்தா (Nagda), அவரா (Avara), மனோட்டி (Manoti), ஈரான் (Eran) ஆகியவையும் - வடக்குத் தக்காணப் பண்பாட்டு மையங்களான பிரகாசு (Prakash), பகல் (Bahal), சந்தோலி (Chandoli), Conico (Jorwe), uten (Navasa), 960TITLD IT GOT (inamagaon), நாசிக் (Nasik) ஆகியவையும் - தக்காண பண்பாட்டு மையங்களான பிக்லிகல் (Piklihal), பிரமகிரி (Brahmagiri) மாஸ்கி (Maski) ஆகியவையும் - கங்கைச் சமவெளி பண்பாட்டு மையங்களான பகத்ராபாது (Bahadrabad), அம்பகேரி (Ambakheri), அத்தினாப்பூர் (Hastinapur), அத்தன்சிக்கேரா (Atanjikhera) ஆகியவையும் செளராட்டிராவில் உலோதல் (Lothal), அரங்கபூர் (Rangpur), உரோச்டி (Rojdi) ஆகியவையும் கிழக்கிந்திய பண்பாட்டு மையங்களான சிராந்து (Chirand), பந்து ராசர் தீபி ஆகியவையும் ஆகும்.

மேற்கூறப்பட்ட மையங்களில் நடைபெற்ற அகழாய்வுகள் கல் செப்புக்கால இந்தியாவின் வரலாற்றினை நன்கு உணர்த்துகின்றன. அகழாய்வுகளில் கிடைக்கப்பெற்ற

அக்காலத்து பழம் பொருள்களும், சிறப்புக் கூறுகளும் - செப்புக் கருவிகள், செப்புக் பொருள்கள், மட்கல மரபுகளான சாம்பல் நிற மட்பாண்டங்கள் (Grey Ware), கறுப்பு வண்ண ம் பூசிய சிவப்பு மட்கலன்கள் (Black and Red Ware), கறுப்பும் சிவப்புமுடைய மட்கலன்கள் (Black and Red ware) போன்றவையும், மட்கலன்களில் கீறல்குறியீடுகள் (Graffiti Marks), பல்வகைத் தானியங்களின் பயன்பாடுகள் உழு தொழில் - கால்நடை அடிப்படையிலான கலை சார்ந்த வாழ்க்கைமுறை ஆகியனவும் - கல்செப்புக்கால இந்தியாவினைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன.

இந்தியாவில் கல் செப்புக்காலப் பண்பாட்டின் தோற்றம் பற்றியும் அதனைத் தோற்றுவித்தவர்கள் பற்றியும் கருத்து வேறுபாடுகள் உள்ளன. அக்காலத்து மட்பாண்ட அமைப்புகள், தன்மைகள், அலகு கருவிகள் (Blade), செப்புப் பொருள்கள், மணிகள், தானியங்கள் ஆகியவற்றினை ஆய்ந்து, இப்பண்பாட்டின் தோற்றத்திலும் வளர்ச்சியிலும் மேற்கு ஆசியாவின் தாக்கம் உள்ளது எனச் சிலர் கருதுவர். ஆனால் தொல்லியல் அறிஞர்களான H.D.சங்காலியா, S.P.குப்தா, S.R. ராவ் P.K. தாபர் ஆகியோர் மேற்கூறிய பழம்பொருள்களின் தோற்றத்திலும் பண்பாட்டு வளர்ச்சியிலும் வெளிஉலகின் தாக்கத்தைக் காணமுடியாது எனவும்; தாமாகவே உள்நாட்டுக் கூறுகளுடன் அவ்வப்பொழுது மாற்றங்களைக் கொண்டு முதிர்ச்சி பெற்றது எனவும் கருதுவர். இப்பண்பாடு சிந்து நாகரிகத்திலிருந்து தோன்றியது. எனக் கருதுவோரும் உண்டு. இரு பண்பாடுகளுக்குமிடையே சிறு கூறுகளில் மட்டும் பொதுத்தன்மை இருப்பினும் இரண்டுக்குமிடையே ஒரு சீரான தொடர்பு இல்லை. அகழாய்வுகளில், மண்ணடுக்காய்வு முறையில் (Stratigraphically) சான்றுகள் இல்லை என கே.சி.செயின் (K.C.Jain) போன்றோர் கருதுவர். சிந்து நாகரிகம் நகரத் தன்மையும், கல் செப்புக்கால நாகரிகம் கிராமத் தன்மையும் கொண்டவையாகும். கல் செப்புக்காலப் பண்பாடு ஆரியர்களின் பண்பாட்டினை வெளிப்படுத்துகிறது என்ற கருத்தும் உண்டு.

இந்தியாவிலுள்ள மத்தியபிரதேசம், ஒரிசா, பீகார், ஆந்திரா ஆகிய பகுதிகளில் இப்பொழுதும் வாழும் பழங்குடிகளான கோண்டுகள் (Gonds), பசுதர்ப்பைகர்கள் (Baigars of Baster), சோட்டா நாக்பூர் சபரர்கள் (Sabaras of Chota Nagpur), கர்நூல் செஞ்சுக்கல் (Chechus of Kurnool) ஆகியோரின் முன்னோடிகளே கல்செப்புக் காலப் பண்பாட்டினைத் தோற்றுவித்தவர்கள் என அய்மெண்ட்டார்பு (Haimendom) என்னும் அறிஞர் கூறுகிறார்.

ஹரப்பாவில் அகழாய்வுகள்

ஹரப்பாவிலும் (பஞ்சாப் மாகாணம்), மோஹஞ்சாதாரோவிலும் (சிந்து மாகாணம்) கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சிந்து சமவெளி நாகரிகம், இந்திய தொல்லியல் வரலாற்றில் ஓர் மாபெரும் வெற்றியாகும். உலக நாகரிகங்களுள் தொன்மையும், சிறப்பும் மிக்கது ஹரப்பா நாகரிகம். இந்நாகரிகம் சிந்துப்படுகையில் மட்டுமின்றி கங்கைச் சமவெளியின் சில பகுதிகளிலும், சிந்து, பஞ்சாப், கத்தியவார், வடமேற்கு எல்லைப்புறம் முதலான பகுதிகளிலும் பரவியிருந்து. சரஸ்வதி நதி தீரத்திலும், இந்நாகரிகம் நிலவியதால், இது சரஸ்வதி நதி நாகரிகம் எனவும் அழைக்கப்படுகிறது. இனி ஹரப்பா அகழாய்வு பற்றிக் காண்போம்.

அகழாய்வுகள் :

1921 மற்றும் 1922 ஆம் ஆண்டுகளில் முறையே தயாராம் சானி (DAYARAM SHAHANI) மற்றும் பானர்ஜி ஆகிய தொல்லியல் அறிஞர்கள் சிந்து சமவெளி நாகரிகப் பண்பாட்டுக் கூறுகளை ஆய்ந்துள்ளனர். இருப்பினும் சர் ஜான் மார்ஷல் (1876 - 1958) அவர்களது சீரிய தலைமையில் ஹார்கிரீவ்ஸ். K.N. தீக்ஷித் மற்றும் M.S. வாட்ஸ் (HARGREVES, K.N. DIKSHIT & M.S. VATS) ஆகிய தொல்லியல் அறிஞர்களின் துணையுடன் (1921 - 1927) நடைபெற்ற விரிவான

அகழாய்வுகள் பல புதிய உண்மைகளை உலகிற்கு உணர்த்தின. வியக்கத்தக்க பல செய்திகளைக் கண்டுபிடித்த சர்ஜான் மார்ஷல், ட்ராய், மைசினி (Mycenae) ஆகியவற்றைக் கண்டுபிடித்த சாதனை வீரர் ஹென்ரிச் ஸ்லீமன் (HENRICH SCHLIEMANN - 1822 - 1890) அவர்களுடன் ஒப்பிடத் தக்க அறிஞராவார். மார்ஷல் அவர்கள் சிந்து வெளியில், தாம் கண்டுபிடித்த உண்மைகளை மொஹஞ்சதாரோ மற்றும் சிந்து நாகரிகம் (MOHENJODARO AND THE INDUS CIVILIZATION) என்னும் தலைப்பில் மூன்று பகுதிகள் கொண்ட நூலாக வெளியிட்டுள்ளார். இந்த ஒப்பற்ற நூல் தொல்லியல் ஆய்வாளர்களுக்கோர் வழிகாட்டியாகத் திகழ்கிறது. இக்கண்டுபிடிப்புகள் இந்தியத் தொல்லியல் துறையில் ஒரு மாபெரும் எழுச்சியைத் தோற்றுவித்தது. எனவே தொல்லியல் ஆய்வாளர்கள் புத்துணர்ச்சியுடன் தமது பணிகளில் ஈடுபட்டனர். ஸ்டீன், மஜீம்தார், ஹார்கிரீவ்ஸ் ஆகியோர் சிந்து சமவெளிப் பகுதியை மேலும் மேலும் ஆய்ந்தனர். இதன் விளைவாக இந்நாகரிகம் சிந்துப் பகுதிகளில் மட்டுமின்றி பலசிஸ்தான் மற்றும் சன் ஹீதாரோ, அம்ரி, ஜீகர் ஆகிய இடங்களிலும் தொப்பையா பரவியிருந்தமை கண்டறியப்பட்டு, அங்கெல்லாம் அகழாய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

சிந்து வெளிநாகரிகம் கிழக்கு மேற்காக 1100 கி.மீ. தொலைவும் வடக்கு தெற்காக 1500 கி.மீ. தொலைவும் பரவியிருந்தது. 1995இல் அரியான மாநிலத்தில் உள்ள குனல் (Kunal) என்னுமிடத்தில், ஹரப்பன் நாகரிகத்திற்கு முற்பட்ட நாகரிகக் கூறுபாடுகள் கொண்ட வாழ்விடம் ஒன்று கண்டறியப்பட்டது. எனவே இந்தியாவில் மட்டுமின்றி, பாகிஸ்தான், பலசிஸ்தான், ஆப்கானிஸ்தான் பகுதிகளிலும் இந்நாகரிகத்தின் கூறுபாடுகள் காணப்படுவதனை அகழாய்வுகள் நிரூபிக்கின்றன. இதுகாறும் பாகிஸ்தானில் 1200 வாழ்விடங்களும் இந்தியாவில் 800 வாழ்விடங்களும் சிந்துவெளி நாகரிகக் கூறுபாடுகளைக் கொண்டிருப்பதாகக் கண்டறியப்பட்டுள்ளன.

சிந்து சமவெளி நாகரிகத்தின் பரந்துபட்ட எல்லை ஏறத்தாழ 840,000 சதுர மைல்களுக்கு விரிந்திருந்தது. இப்பண்பாடு பலசிஸ்தானத்திலுள்ள டபர்கோட்டிலிருந்து உத்தரப் பிரதேசத்தின் ஆலம்கிரிபூர் வரையிலும் பரந்து விரிந்திருந்தது. குஜராத்திலுள்ள பகட்ராவ் இதன் தென் எல்லையாகவும், பஞ்சாபிலுள்ள ரூபர் இதன் வட எல்லையாகவும் அமைந்துள்ளது. சிந்துவெளி நாகரிகம் பண்டைய மெசபடோமிய நாகரிகப் பரப்பைக் காட்டிலும் விரிந்தது என்று கருதப்பட்டது.

அண்மைக்காலத்தில், ஆப்கானிஸ்தானத்தின் எல்லையில் சொர்துகை என்ற இடத்தில் அகழாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டது. இதுவே சிந்துவெளி நாகரிகத்தின் வடகோடி எல்லையாகக் கருதப்படுகிறது. குஜராத் மாநிலத்தில் டைமாபாத், கட்ச் பகுதியில் தோலவீரா ஆகிய வாழ்விடங்களில் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. துவாரகையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆழ்கடல் ஆய்வில் சிந்துவெளி நாகரிகச் சின்னங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. பாகிஸ்தானில் உள்ள மெக்ரான் என்ற இடத்திலும் ஆழ்கடல் ஆய்வு நடைபெற்றது. அண்மைக்கால அகழாய்வுகளால் சிந்துவெளியின் பரப்பு விரிந்துசெல்வதனை அறிகிறோம். -

மொஹஞ்சதாரோ, ஹரப்பா, சன்குதாரோ, சாசோகோதிரே, தகஞ்சதாரோ, லோத்தல், கலிபங்கன், கோட்சி, மிட்டதல், ராஜோ - தேரோபைஜோ - தோரா, பண்டிவாஹி உலோககுஞ்சதாரோ, நிகாங்கான், சக்பூர் பாணிசியால், அம்ரிகோட்லா, தானே புலக்கானம் முதலான இடங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழாய்வுகள் இந்நாகரிகத்தின் சிறப்பினை உணர்த்துகின்றன.

கோட்டைகள் :

1944-ஆம் ஆண்டில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழாய்வில், இரு நகரங்களிலும் தெற்கு வடக்காக 400 கெஜ நீளமும் 200 கெஜ அகலமும் கொண்ட நீள் சதுர வடிவான கோட்டைகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. ஹரப்பா கோட்டை முற்றிலும் சேதமடைந்த நிலையிலும் மொஹஞ்சதாரோக் கோட்டை ஓரளவு நல்ல நிலையிலும் இருந்தன. கோட்டைக்குள் பல கட்டடங்கள் காணப்பட்டன. அவற்றுள் நீச்சல் குளம், 80 அடி சதுரங்கொண்ட மண்டபம், 230 அடி நீளமும், 78 அடி அகலமும் கொண்ட ஒரு பெரிய விடுதி போன்ற கட்டடம், ஸ்தூபி போன்ற கட்டடம் ஆகியனவும் இருந்தன. இதனால் சிந்துவெளி மக்களின் போற்றத்தகுந்த கட்டடக்கலைச் சிறப்பு அறியப்படுகின்றது.

காலம் :

ஹரப்பா பண்பாட்டின் நகரியப் பகுதிகளின் கார்பன் 14 அல்லது ரேடியோ கார்பன் காலக்கணிப்பு (RADIO CARBON DATING) கி-மு.2350 - கி.மு.2000 த்திற்கும் இடைப்பட்ட காலம் என்றும், இப்பண்பாட்டின் புறநகர்ப்பகுதிகளின் கார்பன்14 அல்லது ரேடியோ கார்பன் காலக்கணிப்பு கி.மு.220 - கி.மு.1700 க்கும் இடைப்பட்ட காலமாகும் என்றும் கணிக்கப்பட்டுள்ளது.

மொகஞ்சாதாரோ நகரம் ஹரப்பாவைக்காட்டிலும் அளவில் சிறியது. மொஹஞ்சாதாரோவில் பலவித இன மக்கள் வாழ்ந்திருக்க வேண்டுமென்று அங்கு கிடைத்த மண்டையோடுகளின் அடிப்படையில் மானிடவியல் வல்லுநர்கள் கூறியுள்ளனர். புரோட்டோ ஆஸ்திராய்டு, மத்தியத்தரைக்கடல், அல்பைன் மற்றும் மங்கோலிய இனத்தவர்கள் அப்பகுதிகளில் வாழ்ந்து வந்தனர் எனக் கருதலாம்.

ஏறத்தாழ சிந்துவெளியின் அனைத்துப் பகுதிகளிலும் (Sites) செப்பு, வெண்கலக் கருவிகள் ஒரே மாதிரியான அளவில் கிடைத்திருப்பதும், மட்கலப்பொருட்கள் பேரளவில் கிடைத்துள்ளதும் இப்பண்பாட்டின் சிறப்பாகும். இப்பண்பாட்டு மக்கள் மேற்கு ஆசியாவுடன் நிலவழியிலும் கடல் வழியிலும் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். ஹரப்பன் பண்பாட்டைச் சேர்ந்த மக்கள் அயல்நாடுகளுடன் வாணிகத் தொடர்பும் கொண்டிருந்தனர். சிந்துவெளி அகழ்வில் கிடைத்த பொருட்கள், மேற்கு ஆசியாவில் கிடைத்துள்ள பொருட்களுடன் ஒப்புமை கூறத்தக்கதாக உள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக மாட்டு வண்டி, படகு, களிமண் உருவங்கள் முத்திரைகளில் காணப்படும் கப்பல் போன்ற பொருள்களைச் சுட்டலாம்.

விலங்குகளும் பறவைகளும் :

அடுத்து சிந்து சமவெளியில் விலங்குள், பறவைகள் ஆகியவற்றின் களிமண் உருவங்கள் பல கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் நாய், ஆடு, குரங்கு, காளை, பசு, புலி, காண்டாமிருகம், முதலை, கரடி களிமண் உருவங்கள் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும். எனவே, அக்கால மக்கள் இம்மிருகங்களையும் அறிந்திருந்தனர் எனலாம். சிங்கம், கழுதை, கீரி, அணில், மயில், கிளி முதலானவற்றையும் அவர்கள் அறிந்திருந்ததாகத் தெரிகிறது. பூனையின் எலும்புக்கூடு ஹரப்பா அகழ்வில் மட்டுமே கிடைத்துள்ளன. அவர்கள் குதிரையை அறிந்திருந்தனரா? என்பதை அறியச் சான்றுகளில்லை.

முத்திரைகள் (Seals) :

சிந்து சமவெளிப் பண்பாட்டுப் பகுதிகளில் ஏறத்தாழ 4000 முத்திரைகள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் பலவிதமான உருவங்களும் எழுத்துக்களும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. சில முத்திரைகளில் யானை, காட்டெருமை, புலி, காண்டாமிருகம்

முதலான விலங்குகளின் உருவங்கள் உள்ளன. கொழுத்த திமிலையும், நீண்ட கொம்புகளையும் கொண்ட காளைகளின் உருவங்கள் நிறைய காணப்படுகின்றன. இன்றுபோல் அன்றும் காளைகளை அவர்கள் வழிபட்டிருக்கலாம். அவர்கள் யானையையும் வழிபட்டிருக்கலாம் என ஊகிக்கலாம். சில முத்திரைகளில் ஸ்வஸ்திகம், சக்கரம் போன்றவற்றின் உருவங்கள் உள்ளன. இவை பொதுவாக சூரியனைக் குறிக்கும். எனவே சூரிய வழிபாடும் அன்றிருந்தது எனலாம். 5 1/2 அடி உயரத்துடன் கூடிய நடனமாதின் வெண்கலப் படிமமும் தாய்த்தெய்வ உருவமும், அழகிய பொன் அணிகலன்களும் இவர்களது கலையார்வத்தைப் பறைசாற்றுகின்றன. பசுபதித் தோற்றம் சிவன் மற்றும் லிங்க உருவங்கள் இவர்களது சைவ சமயப்பற்றை வெளிப்படுத்துகின்றன.

சிந்துவெளி எழுத்துக்களும் ஆய்வுகளும் :

சிந்துவெளி மக்கள். சுமேரிய, எகிப்து நாகரிகங்களுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர் எனக் கண்டோம். வேடல் அவர்கள் இங்குள்ள எழுத்துக்கள் சுமேரிய எழுத்துக்களே எனக் கூறியுள்ளார். ஆனால், ஹன்டர் அவர்கள் இவை எகிப்திய எழுத்துக்களுடன் தொடர்புடையவை எனக் கருதுகிறார்.

பிரான்பில், இ.எச். ஹண்ட், ஜி. யாஜ்தானி, பி.கே.தாபர், சி.கே.ஜாட், டிகெவசி, பிலிமோனியா, சர்பிரிண்டர்ஸ் பெட்ரி, ஆலன், எஸ்.சி.ராஸ், கே.என். தீட்சித், லியோனார்ட் உல்லி, கே.ஏ.என்.சாஸ்திரி, சர்.ஜான்மார்ஷல், ஆர்.டி.பானர்ஜி, சுவாமி சங்கரானந்தா, ஸ்டுவர்ட் பிக்கட், ராவ்பகதூர் தயாரம் சானி, சுதன் சுகுமார் ராய், எஸ்.கே. கோல்கோங்கர், பங்கபிகாரி,

இதனால் புதிய கற்கால தமிழக மக்கள் ஹரப்பா பண்பாடு மற்றும் நாகரிகக் கூறுகளைத் தொடர்ந்து பின்பற்றி வந்தனர். என்பது புலனாகும். இவற்றைப் புதிய கற்காலத்தின் (Late - Neolithic) பிற்பகுதிக்கும் இரும்புக் காலத்தின் முற்பகுதிக்கும் (pre - Iron age) இடைப்பட்ட காலத்தைச் சார்ந்ததாகக் (கி.மு. 2000 முதல் கி.மு. 1000 - உத்தேசமாக கி.மு. 1500) கொள்ளலாம். இதன் மூலம் 'புதிய கற்காலப் பண்பாட்டுத் தமிழக மக்களுக்கும், சிந்து வெளி நாகரிக மக்களுக்கும் இடையிலான தொடர்பு உணர்த்தப்படுகிறது. இது தமிழரின் எழுத்துத் தொன்மையினை உறுதிப்படுத்தும் மிகச்சிறந்த சான்றாகும்.

திரு. நடன காசிநாதன் குமரிக் கண்டத்திலிருந்து சிந்துவெளி வரை சென்ற தமிழர்களே இக் கைக்கோடரிகளைத் தமிழ் நாட்டில் விட்டுச்சென்றனர் என்றும் ஹரப்பன் எழுத்துக்கள் குமரி கண்டத் தமிழக மக்களிடமிருந்துதான் சென்றதாகவும் கருதுகிறார்.

நான் அமெரிக்காவிலிருந்த போது 12-5-2006 அன்று திருவாளர்கள் ராஜீ ராஜேந்திரன் (சின்சினாட்டி) அவர்களும், நாசாவிலிருந்து (ஹூஸ்டன்) நாக. கணேசன் அவர்களும் செம்பியன் கண்டியூர் கைக்கோடரி கண்டுபிடிப்பு பற்றி தொலைபேசியில் தெரிவித்தனர். இவ்வரிய கண்டுபிடிப்பைக் கேள்வியுற்ற நான் பெரிதும் மகிழ்ந்தேன். பின்னர் இன்டர்னெட் செய்திதாளில் கண்டுமகிழ்ந்தேன்.

இரும்புக்காலப் பண்பாடு

கி.மு.1500க்கும் கி.மு.1000த்திற்கும் இடைப்பட்ட காலம் உலக வரலாற்றில் இரும்புக்காலம் எனக் கூறப்படுகிறது. பெரிய பெரிய கற்பலகைகளை அதிகமாகவும், மிகச் சரியான அளவுகளிலும் வெட்டுதல், அவற்றில் சிறிய சரியான வட்டத் துளைகளை அமைத்தல், திசையறிந்து அவற்றை நடுதல் போன்ற பல்வேறு உயர்தொழில் நுட்பங்களைத் தெரிந்த பண்பாடு நிலவியதை மிகத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. எனவே அதிக பரந்துபட்ட

இரும்பின் பயன்பாடு தமிழகத்தில் முதலில் தொடங்கிப் பின்னர் வடஇந்தியாவிற்குப் பரவியிருக்க வாய்ப்பு மிகுதியாக உள்ளது. இக்காலகட்டத்தில் போருக்கும், உழவுத் தொழிலுக்கும் பயன்பட்ட பல்வேறு இரும்புக் கருவிகள் அகழாய்வுகள் மூலம் வெளிக்கொணரப்பட்டுள்ளன. ஆதிச்சநல்லூர், கொடுமணல் அகழாய்வுகள் இவ்வகையில் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டத்தக்கவை. மேற்குறித்த காரணங்களை மனதிற்கொண்டு ஆய்வு செய்கையில் தற்போது இரும்புக் காலத்திற்குப் பொதுவாக தொல்லியலாய்வாளர்கள் வரையறுத்துள்ள கி.மு. 500 என்பதை மாற்றி மேலும் பழமை உடையதாகக் கொள்ள வேண்டும். இந்நிலையில் சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும், அரசின் தோற்றம், உயர்ந்த நாகரிகம், சிறப்புப் பெற்ற உள் மற்றும் வெளிநாட்டு வணிகம் ஆகியவற்றையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியது இன்றியமையாதது.

மட்கலப் பண்பாடு (Ware Culture)

பண்டைக்கால மனிதன் அன்றாட வாழ்வில் மட்பாண்டங்களையே எல்லாவற்றிற்கும் பயன்படுத்தினான். எனவே உலகின் எந்தப் பகுதியில் ஆய்வு நிகழ்த்தினாலும் அங்கு பேரளவில் கிடைப்பது மட்பாண்ட ஓடுகளே. மட்பாண்டங்கள் பண்பாட்டினைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் காலக்கண்ணாடிகள். பல்வேறுபட்ட மனித இனங்களின் பண்பாட்டுக் கூறுபாடுகளை எனவே, பண்பாட்டு வளர்ச்சி நிலைகளுக்கேற்ப மட்பாண்டங்களும் மாறுபடுகின்றன. இவற்றைக்கொண்டு தான் மனித நாகரிகங்களின் உயர்ச்சி கணிக்கப்பட்டு வருகிறது. எனவே தான் தொல்லியலார் இவற்றை ஆராய்ந்து, வகைப்படுத்தி, ஒப்பாய்வு செய்து, பல வரலாற்று உண்மைகளை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். சுருங்கக் கூறின் பண்பாட்டுச் சின்னங்களாக விளங்கும் மட்பாண்டங்களே தொல்லியலின் உயிர்நாடி. எனவே, மட்பாண்டங்களின் வகைகளையும் அவை உணர்த்தும் பண்பாடுகளையும் அறிவது அவசியமாகிறது.

வகைகள் :

நம்நாட்டு அகழாய்வில் கிடைத்துள்ள மட்கலங்களை 1. இந்திய மட்பாண்டங்கள், 2. தமிழ்நாட்டு மட்பாண்டங்கள், 3. அயல்நாட்டு மட்பாண்டங்கள் என முப்பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். அயல்நாட்டு மட்பாண்டங்களுள் உரோமானிய மட்பாண்டங்கள், சீன நாட்டு மட்பாண்டங்கள் ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கன. இங்கு இந்திய மட்பாண்டங்களைப்பற்றிக் காண்போம்.

இந்திய மட்பாண்டவகைகளுள் 1. கருப்பு வண்ணம் பூசப்பட்ட சிவப்பு மட்பாண்டங்கள், 2. பழுப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் அல்லது சாப்பல் நிற மட்பாண்டங்கள், 3. கருப்பு சிவப்புநிற மட்பாண்டங்கள், (Black and Red ware) 4. வட இந்திய பளபளக்கும் கருப்பு மட்கலன்கள், (Northern Black polished ware) 5. கருப்பு நிற மட்கலன்கள், (All Black ware) 6. காவிக்கலவை பூசப்பட்ட மட்கலன்கள் (Russet Coated Pottery) முதலான பிரிவுகள் உள்ளன. மட்பாண்டங்கள் தொடக்ககாலத்தில் கையாலும், பின்னர் சக்கரத்தின் உதவியாலும் செய்யப்பட்டன. - தமிழகத்தில், புதிய கற்காலப் பண்பாட்டைச் சேர்ந்த பழமை மிக்க மட்கலன்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் மேற்பரப்பு சாம்பல் நிறமாகவும், வழுவழப்பாகவும் இருக்கும்.

இந்தியத்தொல்லியல் பரப்பாய்வுத்துறை(Archaeological Survey of India)

இந்தியாவில் கி.பி.18ஆம் நூற்றாண்டில், இந்திய அறிஞர்கள் மற்றும் ஆங்கிலேய அறிஞர்களின் பெருமுயற்சியால் தொல்லியல் முறையாகத் தொடங்கப்பட்டது. கி.பி.1784 இல்

சர் வில்லியம் ஜோன்ஸ் என்பார் கொல்கத்தாவில் உயர் ஆசியக்கழகம் (ROYAL ASIATIC SOCIETY) எனும் கழகத்தை நிறுவினார். இக்கழகம் இந்தியாவின் வரலாற்றுக் குறிப்புகளையும் கலைப்பொருள்களையும் சேகரித்து, ஆய்வுகள் நடத்தி வந்தது. இதன் சிறப்பினை உலகிற்கு உணர்த்த கி.பி.1788இல் ஆசிய ஆய்வுகள் (ASIAN RESEARCHES) என்னும் இதழும் தொடங்கப்பட்டது.. இக்கழகத்தைச் சேர்ந்த சார்லஸ் வில்கின்ஸ் கோல் புருக், வில்சன் ஆகியோர் இந்தியக் கல்வெட்டுக்களை ஆய்வு செய்தனர். கேப்டன் ஃபெல் (Captain Fell) சாஞ்சி ஸ்தூபியையும் புளுண்ட் என்பார் குதுப்பினாரின் உயரத்தையும் கண்டுபிடித்தனர். ஜேம்ஸ் டாட் என்பார் இராசபுத்திர அரும்பொருள்களைச் சேகரித்தார்.

மேற்கிந்தியப் பகுதிகள் பற்றிய ஆய்வுகளை சர் சார்லஸ் வேர் மேலட், வில்லியம் எர்ஸ்கின், கர்னல் சைக்ஸ் (Colonel Sykes) ஆகிய அறிஞர்கள் ஆய்வு செய்தனர். எர்ஸ்கின் என்பார் முதன் முதலாக அஜந்தா குகைகளைப் பற்றிய ஆய்வுக்கட்டுரையை வெளியிட்டார்.

வில்லியம் சேம்பர்ஸ் என்பார் தென்னிந்திய அரும்பொருள்களை ஆய்வு செய்யும் பணியைத் தொடங்கி வைத்தார் வரலாற்றுப் புகழ் மிக்க மாமல்லபுரத்தைப் பார்வையிட்டு, கி.பி.1788-இல் ஆசிய இதழில் ஆய்வுக் கட்டுரை ஒன்றை வெளியிட்டார். கர்னல் காலின் மெக்கன்சி (Colonel Colin MACKENZIE) என்பார் - தென்னிந்திய பெருங்கல்காலச்சின்னங்களைப் பற்றி ஆய்வு செய்துள்ளார்.

நாணயவியல் (NUMISMATICS)

பொருளும், முக்கியத்துவமும் ;

நாணயங்களைப் பற்றி அறிவியல் பூர்வமாக ஆய்வு செய்வது நாணயவியல் ஆகும். இதில் நாணயங்களை வெளியிட்ட வேந்தன், வெளியிடப்பட்ட காலம், வெளியிடப்பட்ட உலோகம் முதலான பல செய்திகள் அறியப்படுகின்றன. ஒரு நாட்டின் வரலாற்றை உருவாக்கப் பயன்படும் இலக்கியம், கல்வெட்டு, செப்பேடு, அயல்நாட்டார் குறிப்பு முதலான சான்றுகளைப் போன்று நாணயங்களும் வரலாற்றை உருவாக்குவதில் பெரும் பங்கு வகிக்கின்றன. ஒரு அரசு குலத்தைப் பற்றி அறிந்து கொள்வதற்கு இலக்கிய, கல்வெட்டு ஆதாரங்கள் கிடைக்காதபோது, நாணயங்களே பல செய்திகளைத் தந்து உறுதுணை புகிகின்றன. இந்தியாவின் வடமேற்குப் பகுதியை ஏறத்தாழ 2200 ஆண்டுகளுக்கு முன் 40 கிரேக்க மன்னர்கள் ஆட்சி புரிந்தனர். அவர்களைப் பற்றிய இலக்கிய ஆதாரங்களோ, வெளிநாட்டார் குறிப்புகளோ கிடைக்கவில்லை. இத்தருணத்தில் அவர்கள் வெளியிட்ட நாணயங்களின் உதவியால் தான் அவர்களது வரலாறுகள் எழுதப்பட்டன. சங்க கால அரசர்களின் வரலாற்றை எழுதுவதற்கு இலக்கியச் சான்றுகள் பல கிடைக்கின்ற போதிலும் நாணயங்களும் சில அதிகாரப்பூர்வமான செய்திகளைத் தந்துதவுகின்றன. கடந்த 25 ஆண்டுகளாக சங்க கால மன்னர்கள் வெளியிட்ட செப்புக்காசுகள் பெருமளவில் கிடைத்து வருகின்றன. அவற்றில் எழுத்துக்களும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக பெருவழுதி, கொல்லிப்புறை, கொல் இரும்புறையன், மாக்கோதை முதலான நாணயங்களைச் சுட்டலாம்.

நாணயங்களைக் கொண்டு ஒரு நாட்டின் பொருளாதார நிலையையும் அரசியல் தொடர்புகளையும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. குப்தர்கள் ஆட்சிக்காலம் செழிப்பாக, வளமையாக இருந்ததனால் அவர்கள் பல தங்கக்காசுகளை வெளியிட்டுள்ளனர். சில வேந்தர்கள் தங்கக்காசுகளையே வெளியிடவில்லை. எனவே அவர்கள் காலம் பொருளாதாரத் துறையில் முன்னேற்றமடையவில்லை என்பது புலப்படுகின்றது. சங்க காலத்தில் உரோமர், சீனர், கிரேக்கர் முதலானோர் தமிழகத்துடன் வாணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர் என்பதனை

அவர்களால் வெளியிடப்பட்ட காசுகளால் அறிகிறோம். சில வேந்தர்கள் தமது போர் வெற்றியின் நினைவாகவும் காசுகளை வெளியிட்டுள்ளனர். எடுத்துக்காட்டாக அலெக்சாண்டரின் டெக்காட்ரம்ஸ் எனும் நாணயங்களையும் முதல் இராசேந்திர சோழனால் தனது கங்கை வெற்றியின் நினைவாக வெளியிடப்பட்ட கங்கை கொண்டான் எனும் பெயரிலான நாணயங்களையும் சுட்டலாம். நாணயங்களைக் கொண்டு மன்னர்களின் பெயர்களையும் அவர்களது விருதுப்பெயர்களையும் அறியலாம். இதனைப் பின்வரும் பாண்டியர், பல்லவர் முதலான வேந்தரது காசுகளிலிருந்து கண்டு கொள்க.

கலைத்திறன், மொழி, எழுத்து, உலோகம், வணங்கப்பட்ட தெய்வங்கள், சமயம் முதலான பல செய்திகளையும் நாணயங்கள் தெரிவிக்கின்றன. எடுத்துக்காட்டாக சமுத்திர குப்தரின் காசில் அவர் வீணை மீட்டுவது போன்று உள்ளது. இதனால் அக்காலத்திய வீணையை அறிகிறோம்; அவ்வரசர் இசை நாட்டம் உள்ளவர் என்பதையும் அறிகிறோம். விஜயநகரத்தார் நாணயங்களில் வைணவக் கடவுள்களும், சைவக் கடவுள்களும் காசுகளில் இடம் பெற்றுள்ளனர். ஆர்க்காட்டு நவாட பிரெஞ்சுக்காரர், ஆங்கிலேயர் முதலானோரும் இந்துக் கடவுளரின் திருவுருவங்களை வெளியிட்டுள்ளனர். இதனால் இவர்களது சமயப்பொறை நன்கு புலனாகின்றது. நாயக்க அரசர்கள் தமிழிலும் நாணயங்களை வெளியிட்டுள்ளனர். சில காசுகள் கலைநயத்துடன் அடிக்கப்பட்டுள்ளன. இதனால் அவர்கள் கலைத்திறன் தெரிகிறது

தொல்லியல் மௌரிய நாணயங்கள் (MAURYA COINS):

இந்தியாவில் வேத காலத்திலிருந்தே நாணயங்கள் புழக்கத்தில் இருந்தன. பஞ்சாப், அரியானா, இராஜஸ்தான் ஆகிய மாநிலங்களில் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர் வெளியிடப்பட்ட நாணயங்கள் கிடைத்துள்ளன. இவை பண்டைக்கால பழங்குடி மக்களால் வெளியிடப்பட்டவையாகும். இவற்றை ஓரின மக்கள் (Tribal coins) வெளியிட்டனர் என்று ஆய்வாளர் கருதுவர். இவ்வகை நாணயங்களுள் அடும்பரா நாணயங்கள் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். கிரேக்க மாவீரன் அலெக்சாந்தர் இந்நாணயங்களை நேரில் பார்த்ததாக அலெக்சாந்தர் குறிப்புகளிலிருந்து அறிகிறோம். இந்தியாவின் ஆதி நாணயங்களான இவை 'கர்சப் பணங்கள்' என அழைக்கப்பட்டன. இந்நாணயம் ஒரு கர்ச எடை (146.4 க்ரைன்) இருந்ததால் கர்சப் பணம் என அழைக்கப்பட்டது. இவை செம்பு, வெள்ளி ஆகிய உலோகங்களில் சதுரம் அல்லது செவ்வக வடிவில் வெளியிடப்பட்டன.

மகதப் பேரரசினரும் அவர்களுக்குப் பின்பு ஆட்சி புரிந்த நந்தர், மௌரியர், சுங்கர், கண்வர் முதலான அரச குடியினரும் இவற்றை வெளியிட்டுப் புழக்கத்தில் விட்டனர். இவற்றில் ஐந்து சின்னங்கள் முத்திரையிடப்பட்டிருந்தன. எனவே இவை முத்திரை நாணயங்கள் (PUNCH MARKED COINS) என அழைக்கப்பட்டன. இவை அச்சு குத்தப் பெற்ற நாணயங்கள், குத்துக்குறி நாணயங்கள் எனவும் தமிழில் அழைக்கப்பெறுகின்றன.

மௌரியரது ஆட்சிக்காலத்தில் கர்ஷபணம், சுவர்ண, தரணம், மாசகம் முதலான காசுகள் புழக்கத்தில் இருந்ததை கௌடில்யரின் அர்த்தசாஸ்திரத்தால் அறியலாம். இவர்கள் செம்பிலும் வெள்ளியிலும் ஆன முத்திரை நாணயங்கள் பலவற்றை வெளியிட்டனர். இவற்றில் பொதுவாக மலை, வேலி, வேலியிட்ட மரம், யானை, சூரியன், மயில், மீன் முதலான உருவங்கள் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன.

மௌரியரது நாணயங்களை நாணயவியல் அறிஞர்கள் ஆறு பிரிவுகளாகப் பகுத்துள்ளனர். காசின் முன்புறம் ஐந்துவகையான உருவங்களும் (சின்னங்கள்) பின்புறம்

வேறு பாப்பம் உருவங்களும் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன. மயில், யானை, மலை, அறுகிளைச் சின்னம் (3 அம்புகள், 3 காளை முகவடிவம்) முயல், காண்டாமிருகம், மீன், நாய், மூன்று காளைகள், பனைமரம், சூரியன், சக்கரம், சூலம் போன்ற சின்னங்கள் அவற்றில் இடம் பெற்றிருந்தன. இவர்கள் காலத்திய வெள்ளி முத்திரைக்காசுகள் பல கிடைத்துள்ள போதிலும் செப்பு நாணயங்கள் கிடைத்ததாகத் தெரியவில்லை.

அசோகர் காலத்திய நாணயங்கள்

மாமன்னர் அசோகர் காலத்திய காசுகளில் வேலியிட்ட புனித மரம் ஒருபுறமும், நாணயப் பரிசோதகரின் முத்திரை மறுபுறமும் காணப்படுகின்றன. அசோகரால் வெளியிடப்பட்ட சில நாணயங்களில் மூன்று வளைவு முகடும் அதன் மீது கோல மயிலும் உள்ளது. மௌரியர்கள் மயிலை வளர்த்ததன் நினைவாக காசுகளில் கோலமயில் இடம்பெற்றது போலும்; சில காசுகளில் சிறு விலங்கைக் கௌவிப் பிடிக்கும் வேட்டை நாயும் உள்ளது. படம்

தமிழ்நாட்டில், வீரசிகாமணி (நெல்லை மாவட்டம்) தாராபுரம், வெம்பாஓர் (திருச்சி மாவட்டம்) கவுனியண்குட்டை (சேலம் மாவட்டம்) தொண்டமானத்தம் (தெ.ஆ.மாவட்டம்) மாம்பலம் ஆகிய ஊர்களில் மௌரியரின் முத்திரை நாணயப் புதையல்கள் (Treasure Troves) கிடைத்துள்ளன. இவை சந்திரகுப்த மௌரியர், பிந்துசாரன், மாமன்னர் அசோகரின் காலங்களைச் சேர்ந்தவை. இவை கி.மு.3ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.மு.175 வரையிலானவை எனச் சுட்டலாம். இக்காசுகளில் மூன்று வளைவு முகடும் அதன் மீது பிறைச் சின்னம் உள்ளது

முதல் பரமேஸ்வரவர்மன் காசுகள்

காஞ்சிபுரம் அகழாய்வில் காசுகள் அடிக்கப் பயன்படும் காளை உருவம் பொறிக்கப்பட்ட அச்சு ஒன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. திருக்கோவலூரில் இரண்டு வகையான காளை உருவ செப்பு முத்திரைகள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இரண்டிலும் காளையின் மேல் பிறை உள்ளது. இது இராச முத்திரை ஆகலாம். இதுகாறும் கூறியவற்றான் காஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு தொண்டை மண்டலத்தை ஆண்டு வந்த பல்லவர்கள் பலவிதமான வெள்ளிக்காசுகளையும், அதிக அளவில் செப்பு நாணயங்களையும் வெளியிட்டுள்ளமை புலனாகும். இவற்றில் இவர்கள் தமது அரசு சின்னத்தையும் விருதுப் பெயர்களையும் பொறித்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. காசுகளில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள படகு, பாய்மரக் கப்பல் ஆகிய சின்னங்கள் இவர்களது வாணிகச் சிறப்பை உணர்த்துகின்றன.

சோழர் நாணயங்கள்

சங்ககாலம் : சங்க காலப் பாண்டியரைப் போன்று, சங்ககாலச் சோழர்கள் மிகுதியான நாணயங்களை வெளியிட்டதாகத் தெரியவில்லை . இவர்கள் மிகக்குறைந்த அளவிலான நாணயங்களையே வெளியிட்டனர். இவை அனைத்தும் செப்பு நாணயங்களே. பூம்புகார் அகழாய்வில் இந்தியத் தொல்லியல் துறையினர் சங்கச் சோழரின் சதுர வடிவிலான செப்புக்காசு ஒன்றைக் கண்டெடுத்தனர். அதில் ஒரு பக்கம் யானையும் மறுபக்கம் வாயைப் பிளந்து கொண்டு, வாயை உயர்த்தி நிற்கும் புலியின் உருவங்களும் உள்ளன. இவர்களது செப்பு நாணயம் ஒன்றின் முன்புறம் குடை, யானை, குதிரை ஆகிய சின்னங்களும், பின்புறம்

புவியின் சின்னமும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. முட்டை வடிவிலான செப்பு நாணயம் ஒன்றும் நமக்குக் கிடைத்துள்ளது. இதில் முன்புறம் யானையும் பின் புறம் புலி உருவம் உள்ளது.

முதல் ராசராசன், முதல் ராசேந்திரன், ராசாதி ராசன், முதல் குளோதுங்கள் இவர்களின் காசுகள் குறிப்பிட தக்கது.

கல்வெட்டியல் (EPIGRAPHY)

கல்லில் வெட்டப்படுகின்ற, பொறிக்கப்படுகின்ற எழுத்து கல்வெட்டு எனப்படும். இதனை வெட்டெழுத்துக்கள், பொறிப்புகள், சிலாசாசனங்கள் எனவும் அழைக்கலாம். கற்கோயில்களைக் கட்டத்தொடங்கிய காலம் முதல் இவை பல்கிப் பெருகின. கோயிலின் உட்புற, வெளிப்புறச் சுவர்கள், பொதுக்கட்டடங்களின் உட்புற வெளிப்புறச்சுவர்கள், குன்றுகள், கற்றாண்கள், சிற்பங்கள், பீடங்கள், குகைகள் மற்றும் கூரைகளிலும் கல்வெட்டுகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்தியாவில் குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டில்தான் பேரளவில் வெட்டெழுத்துக்கள் உள்ளன. இந்திய வரலாற்றை உருவாக்க நமக்குக் கிடைத்துள்ள சான்றுகளில் இதுவே முதன்மையானது. பெரும்பாலான கல்வெட்டுகள் மன்னன் ஆணைகளையும் அவன் திருக்கோயில்களுக்கு வழங்கிய அறக் கொடைகளையும் கூறுகின்றன. சிலவற்றில் வேந்தனது வெற்றிகளும், விருதுப் பெயர்களும், மக்களுக்கு வழங்கிய உரிமைகளும் சலுகைகளும், கட்டிய திருக்கோயில்களும் மண்டபங்களும், வெட்டிய குளங்களும் விதித்த வரிகளும், வரிச்சலுகைகளும் கூறப்பட்டுள்ளன. மன்னன் மட்டுமன்றி அரசிகள், இளவரசர், அமைச்சர், உயர் அலுவலர், வணிகர், செல்வந்தர் ஆகியோர் அளித்த அறக் கொடைகளும் கூறப்பட்டுள்ளன. போரில் வீரமரணம் அடைந்ததன் நினைவாக எடுக்கப்படும் நடுகற்களிலும் கல்வெட்டுகள் பொறிக்கப்படுவதுண்டு. கல்வெட்டுகளில் மன்னனின் புகழ்பாடும் மெய்க்கீர்த்திகளும் இடம் பெற்றுள்ளன.

கல்வெட்டுகளைப் (EPIGRAPHS, INSCRIPTIONS) பற்றிய படிப்பு கல்வெட்டியல் (EPIGRAPHY) ஆகும். கல்வெட்டுக்கள் பழமையான எழுத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளதால் எல்லோரும் படிக்க முடியாது. தொன்மையான எழுத்தில் (SCRIPT) அமைந்துள்ளதால் தான் இவை தொல்லெழுத்தியல் எனவும் அழைக்கப்பெறுகிறது. கல்வெட்டாய்வாளர்கள் (EPIGRAPHERS) இவற்றைப்படித்து, ஆய்ந்து, இவற்றின் பொருள்களையும் விளக்கங்களையும் கல்வெட்டு அறிக்கைகளில் வெளியிடுவர். கல்லில் பொறிக்கப்பட்ட எழுத்துக்கள் கல்வெட்டு என அழைக்கப்பட்டது போன்று செப்புத் தகட்டில் பொறிக்கப்பட்ட எழுத்துக்கள் செப்பேடு அல்லது செப்பேட்டுச் சாசனம் என அழைக்கப்பட்டது.

கல்வெட்டின் அமைப்பு

கல்வெட்டுகளாயினும் செப்பேடுகளாயினும், ஒவ்வொன்றிலும் ஐந்து பகுதிகள் இருக்கும். அவை அ. மங்கல வாசகம், அல்லது சொல் தொடர் ஆ. மன்னன் பெயரும் ஆட்சியாண்டும். இ. சாசனச் செய்தி, ஈ. கையெழுத்துக்கள், உ. ஒம்படைக்கிளவி என்பனவாகும். மங்கல வாசகம் கல்வெட்டின் தொடக்கத்தில் இடம்பெறும். பெரும்பாலான கல்வெட்டுகள் 'ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ மங்களம்' உண்டாகட்டும் எனத் தொடங்கும். அடுத்து

கல்வெட்டை வெளியிட்ட மன்னனின் பெயரும் ஆட்சியாண்டும் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். சில கல்வெட்டுகளில் மன்னனது பெயரையும் ஆண்டையும் குறிக்கும் முன்னர் மெய்க்கீர்த்தி இடம் பெறும். அடுத்து சாசனத்தில் இடம் பெற வேண்டிய செய்திகள் இருக்கும். நான்காவதாக கொடை அளித்தவர், எழுதியவர், சாட்சிகள் - ஆகியோரின் கையொப்பங்கள் இருக்கும். இறுதியாக அளிக்கப்பட்ட கொடையை பன்மாஹேஸ்வரர் ரஷை என்றோ வைஷ்ணவர் ரஷை என்றோ குறித்துவிட்டு, அக்கொடையைப் பாதுகாக்க வேண்டியதன் அவசியம் குறிக்கப்பட்டிருக்கும். இதற்குத் தீங்கு நினைத்தால் கங்கைக்கரையில் காராம் பசுவைக் கொன்றதோஷத்தில் போவார்கள் போன்று ஏதாவது ஒரு எச்சரிக்கையும் இருக்கும். இந்த இறுதிப் பகுதிதான் ஓம்படைக்கிளவி ஆகும்.'

கல்வெட்டுகளின் முக்கியத்துவம்

வரலாற்றை உருவாக்கப் பயன்படும் பல வகையான ஆதாரங்களுள் கல்வெட்டுகள் முக்கிய இடம் பெறுகின்றன. இலக்கியச் சான்றுகளைக் காட்டிலும் இவை நம்பிக்கைக்கு உரியவை. மன்னனின் விருதுப் பெயர்கள், ஆட்சிப் பரப்பு, ஆட்சிச் சிறப்பு, போர் வெற்றிகள், வணிகக் குழுக்கள், சமயம், வழிபாடு, பொருளாதார நிலை, சமூக நிலை முதலான பல செய்திகளைக் கல்வெட்டுகள் உணர்த்துகின்றன. மன்னனின் முன்னோர், குடிவழிப்பட்டியல், காலவரன்முறை முதலான சில செய்திகளையும் கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன. கல்வெட்டுகள் அக்காலத்தில் வழக்கில் இருந்த மொழி நடை, எழுத்து ஆகியவற்றை அறியப்பயன்படுகின்றன. அடுத்து இலக்கியத்தைப் போன்று நாளாவட்டத்தில் இடைச் செருகல்கள் இவற்றில் சேர்க்கப்படுவதில்லை. எனவே இவை நூல்களைக் காட்டிலும் ஆதாரபூர்வமானவை, அதிகாரபூர்வமானவை. அந்தக் காலத்திய சமூக, அரசியல், கல்வி நிலைகளை வெளிப்படுத்துவதில் கல்வெட்டுகள் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றன. அடுத்து கல்லில் வெட்டப்படும் எழுத்துகள் காலவெள்ளத்தால் அழியாதவை. எனவே கல்வெட்டுகளும் செப்பேடுகளும் வரலாற்றுக்கு முக்கியத்துவம் உடையவைகளாகும்.

. கல்வெட்டுகள் வரலாற்று ஆதாரங்கள் (Epigraphy as a source of History)

வரலாற்றிற்கான சான்றுகளுள் கல்வெட்டுகள் முதன்மையான இடத்தைப் பெற்றுள்ளன. கல்வெட்டுகளே வரலாற்றைப் பெரிதும் உருவாக்குகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக பழமையான அசோகரின் கல்வெட்டுகளைச் சுட்டலாம். அசோகரது சாசனங்களைக் கொண்டுதான், அவரது ஆட்சிமுறை, அரண்மனை, இல்வாழ்க்கை , போர்கள், புத்தசமய வளர்ச்சி, அரசின் எல்லைகள், அண்டை அரசுகள், நாணயங்கள் ஆகியன பற்றி அறிந்து கொள்கிறோம். எனவே கல்வெட்டு வரலாற்றில் அசோகரின் காலம் ஒரு மைல்கல்.

ஒரு அரச வம்சத்தின் குடிவழி பட்டியல் பற்றியும், காலக்கணிப்பு பற்றியும் அறிந்து கொள்ள இவை துணை புரிகின்றன. குப்தர் காலக் கல்வெட்டுகள், அலகாபாத் கற்றூண்கல்வெட்டு, கலிங்க நாட்டுக்காரவேலரின் அதிகும்பா கல்வெட்டு, ருத்ரதாமனின் கிர்நார் சாசனம், கதம்பகுல் காகஸ்தவர்மனின் தலகுண்டா கற்றூண் சாசனம், மாளவ யசோதர்மனின் மாண்டசோர் கற்றூண் கல்வெட்டு, பிரதிஹார மன்னனான போஜனின் குவாலியர் கல்வெட்டு, விஜயசேனனின் தியோடரா கல்வெட்டு, பல்லவர்களின் வாயலூர்க் கல்வெட்டு, வீரராஜேந்திரனின் கன்னியாகுமரிக்கல்வெட்டு ஆகியன வரலாற்றை உருவாக்கப் பல செய்திகளை வழங்குகின்றன.

இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டுள்ள சில செய்திகளை உறுதிப்படுத்தவும் கல்வெட்டுகள் துணைபுரிகின்றன. ஒரு நாட்டின் சமூக, பொருளாதார நிலையை அறிந்து கொள்வதற்கும்

கல்வெட்டுகள் பயன்படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக வாணிகம், வாணிகக் குழுக்கள், மக்கள் வாழ்க்கை முறை, கல்விநிலை, பெண்களின் நிலை முதலானவை பற்றிய செய்திகளைக் கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன. அடுத்து ஒரு நாட்டின் சமய நிலை பற்றிய செய்திகள் கல்வெட்டுகளால் விளக்கம் பெறுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக சமண சமயத்தைச் சுட்டலாம்.

சமண சமயத்தைப் பற்றிய இலக்கியச் சான்றுகள் அதிகம் கிடைக்கவில்லை. தமிழகத்தின் பல்வேறு குகைத்தளங்கள் காணப்படும் பிராமிக் கல்வெட்டுகளும் மற்ற கல்வெட்டுகளும்செப்பேடுகளும் இவர்களைப் பற்றிய பல செய்திகளை வழங்குகின்றன.

தமிழகத்திற்கும் இலங்கைக்கும் நிலவிய பண்டைய அரசியல், பண்பாடுத் தொடர்புகள் கல்வெட்டுகளால் தான் தெளிவு பெறுகின்றன. தமிழ் நாட்டிலும் இலங்கையிலும் ஒரே காலத்தில் பிராமிக்கல்வெட்டுகள் காணப்படுகின்றன. இவை இவ்விரு நாடுகளிடையே நிலவிய உறவினை விளக்குகின்றன.

சில கல்வெட்டுகள் புதிய மன்னர்களையும் அறிமுகப்படுத்துகின்றன. மாங்குளம் கல்வெட்டு நெடுஞ்செழியன் எனும் மன்னனையும், பாண்டியரின் நண்டர்களான கடலன், பனவன் ஆகியோரை அறிவிக்கின்றது - தமிழரின் ஊராட்சி முறைபற்றிய செய்திகள் பாண்டியன் கோமாறன் சடையன் காலத்திய மானூர் (திருநெல்வேலிக்கும் சங்கரன் கோயிலுக்கும் இடையில், திருநெல்வேலியிலிருந்து 15 கி.மீ.) க் கல்வெட்டாலும், முதல் பராந்தக சோழனின் உத்திரமேரூர்க் கல்வெட்டாலும் அறியப்படுகின்றன. இக்கல்வெட்டுகள் நமக்குக் கிடைத்திராவிட்டால் தமிழக ஊராட்சிமுறை பற்றிய செய்திகள் நமக்குத் தெரியாமல் போயிருக்கும்.

முதல் இராசேந்திர சோழனின் எண்ணாயிரம் கல்வெட்டு சோழர்காலக் கல்வி நிலையை விளக்குகின்றது. இதனைப் போன்று செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் திருமுக்கூடல் என்ற ஊரில் கிடைத்த கல்வெட்டும் கல்விச்சாலையைப் பற்றி விரித்துப் பேசுகின்றது. இதே ஊரின் வீரராசேந்திர சோழனின் கல்வெட்டுகள் மருத்துவச்சாலையைப் பற்றித் தெரிவிக்கின்றன. கல்வெட்டுகளைக் கொண்டுதான் மன்னர்களின் விருதுப் பெயர்கள், அவர்களது ஆட்சிக்காலம், செய்த திருப்பணிகள், வெற்றிகள், அவர்களது அரசியர் பெயர்கள், கட்டிய திருக்கோயில்கள், சமயம் முதலான பல செய்திகளை அறிகிறோம். எடுத்துக்காட்டாக இரண்டாம் பெரும்பிடுகு முத்தரையனின் செந்தலைக் கல்வெட்டைச் சுட்டலாம். இக்கல்வெட்டு இம்முத்தரைய வேந்தனின் முன்னோர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. பெரும்பிடுகு முத்தரையனாயின் சுவரன் மாறனவன் எடுப்பித்த பிடாரி கோயில் என்று இவன் நியமத்தில் பிடாரிகோயில் கட்டியதைக் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றது.

கங்கை கொண்ட சோழபுரம் திருக்கோயிலை முதல் இராசேந்திர சோழன்தான் கட்டினான் என்பதை எசாலம் செப்பேடுகள் தான் முதன் முதலில் குறிப்பிடுகின்றன. களப்பிரர்களைப் பற்றிக் கூறும் வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகள் தனிச் சிறப்பு மிக்கவை. 2007-இல் பாண்டிய வேந்தனான செழியன் சேந்தனின் செப்பேடு கண்டுபிடிக்கப் பட்டுள்ளது. 3.

கல்வெட்டின் பல்வேறு வகைகள் (Different Types of Inscriptions)

கல்வெட்டுகளில் பல வகைகள் உள்ளன. அவற்றுள் அ. அரசியல் தொடர்பான கல்வெட்டுகள், ஆ. சமயம் சார்ந்த கல்வெட்டுகள், இ. தல ஆட்சி தொடர்பான கல்வெட்டுகள், ஈ. பொதுப் பணிகள் தொடர்பான கல்வெட்டுகள், உ. இலக்கியத் தொடர்பான கல்வெட்டுகள், ஊ. நினைவுச் சின்னங்களான கல்வெட்டுகள்,

எ.உரிமைச் சாசனங்கள் முதலானவை குறிப்பிடத்தக்கனவாகும். ஒவ்வொன்றைப் பற்றியும் கீழே விரிவாகக் காண்போம்.

அரசியல் தொடர்பான கல்வெட்டுகள் (Political - Inscriptions)

அரசன், அரசியல் தொடர்பான கல்வெட்டுக்களே, வரலாற்றை உருவாக்கப் பெரிதும் பயன்படுபவை. வேந்தனின் வெற்றிகள், ஆட்சியெல்லை, அண்டை அரசுகளுடன் நிலவிய தொடர்பு, போர் வெற்றிகள், அரசு மரபினரின் குடிவழிப்பட்டியல் ஆகியவற்றை அறிந்து கொள்ள இக்கல் வெட்டுகள் பயன்படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக சமுத்திரகுப்தனின் அலகாபாத் கற்றாண் கல்வெட்டு, யசோதர்மனின் மாண்டசோர் கல்வெட்டு,

போலிச்சாசனங்கள் (Spurious Charters)

நாயக்கர் ஆட்சிக் காலத்திலும், நவாபுகள் ஆட்சிக் காலத்திலும், ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலத்திலும் சிலருக்கு கோயில் வழிபாட்டு உரிமை, கோயில் நிர்வாக உரிமை, சலுகைகள் போன்றவை செப்புப் பட்டயங்களாக வழங்கப்பட்டன. இவற்றைக் கண்ட சிலர் தாங்களே இதுபோன்ற செப்புப் பட்டயங்களைத் தயாரித்து வைத்துக் கொண்டு சிறப்பு உரிமைகளைப் பெற முயன்றனர். சிலசமயங்களில் வழக்கு மன்றங்களிலும் இதுபோன்ற போலி உரிமைச் செப்பேடுகள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. எனவே, நீதிபதிகள் இவற்றின் உண்மையை ஆராய்ந்து, அவர்கட்கு தண்டனையும் வழங்கியுள்ளனர். இன்றும் சிலர் இதுபோன்ற போலி சாசனங்களை பத்திரமாக வைத்துள்ளனர்.

எழுத்துக்கள் (SCRIPTS)

எழுத்துக்களின் தோற்றம் : பண்டைய மனிதன் தனது கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கவும், மனித அறிவில் தோன்றிய வளர்ச்சியைக் காட்டவும் பயன்படுத்திய ஓர் உருவ அமைப்பே எழுத்தாகும். தொடக்க காலத்தில் எழுத்துக்கள் சித்திரங்களாகவும் கருத்துக்களை உள்ளடக்கியதாகவும் ஒலியாகவும் உருவாக்கப்பட்டன. தொல்பழங்கால மனிதன் தனது உணர்வைப் பிறர்க்குக் காட்டச் - சித்திரங்களைக் (ஒலியங்களை) குகைகளிலும் மரப்பொந்துகளிலும் ' வரைந்தான். சித்திர எழுத்துக்கள் (Pictography) வளர்ச்சிப்பெற்று, கருத்தெழுத்துக்களாக (ideograms) மலர்ந்தன. பின்னர், காலப்போக்கில் ஒலி எழுத்துக்களாக (Phonography) உருவெடுத்தன, சித்திர எழுத்துக்கள் கருத்தெழுத்துக்கள் ஆகிய நிலையிலிருந்து உண்டான வளர்ச்சியே ஒலி எழுத்து. ஒலி எழுத்து தோன்றிய பின்னரே நிலையான எழுத்துக்கள் எழுதப்பட்டன.

இந்தியாவில் கிடைத்துள்ள எழுத்துக்களுள் மிகத்தொன்மை மிக்கவை மொகஞ்சதாரோ, ஹரப்பா அகழ்வாய்வில் கிடைத்தவைகளே ஆகும். இவை ஏறத்தாழ கி.மு.3000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்டவை. ஹரப்பா எழுத்துக்கள் சித்திர எழுத்துக்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன. இவற்றுள் சில ஒலி எழுத்துக்களும் கலந்துள்ளன. எனவே சிந்துவெளி எழுத்துக்களை ஒரு வகையான சித்திர ஒலி எழுத்துக்கள் எனக் கூறுவதே பொருத்தமாகும். வட இந்தியா முழுமையிலும் அசோகப் பேரரசன் காலத்திலிருந்து பிராமி, கரோஷ்டி எழுத்துக்கள் புழக்கத்தில் இருந்தன. சில பகுதிகளில் சமஸ்கிருதம், பிராகிருதம் ஆகிய மொழிகளும் எழுதுவதற்குப் பயன்பட்டன.

தமிழகத்தில் வழக்கில் இருந்த பண்டைய தமிழ் எழுத்துக்களைப் பிராகிருத மொழியினர் தமிழி என அழைத்தனர். கி.மு. முதல் நூற்றாண்டில் உருவான 'சமவயங்க சுத்த' என்னும் சமண நூல் 18 வகையான எழுத்துக்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. அவற்றுள் இரண்டு தமிழி, பம்மி என்பன கி.பி. 5, 6 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தோன்றிய 'லலித விஸ்தரம்' என்னும் நூலோ 64 வகை எழுத்துக்களைப் பேசுகின்றன. மேற்கூறிய தமிழியும் பம்மியும் முறையே இந்நூலில் திராவிடி என்றும் பிராமி என்றும் வழங்கப்படுகின்றன.

இந்தியாவிலேயே தமிழ்நாட்டில் தான் அதிகமான கல்வெட்டுகள் காணப்படுகின்றன. கல்வெட்டுகளின் தோற்றத்தையும், வளர்ச்சியையும் ஆய்ந்து பார்க்குங்கால், இங்கு பன்னெடுங்காலத்திற்கு முன்பே நடுகல் அல்லது வீரக்கல் எடுக்கப்பெற்றதனை அறிகிறோம். போரில் பெரு வீரங்காட்டிப் போரிட்டு மாண்ட வீரர்களின் நினைவாக எடுக்கப் பெற்றவை அவை. இதில் வீரனின் சிறப்பு எழுதப் பெற்றிருக்கும்.

எழுத்துக்களின் வகைகள் :

இந்தியாவில் கரோஷ்டி, பிராமி, நாகரி, கிரந்தம், தமிழி, வட்டெழுத்து, தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மோடி ஆகிய எழுத்துக்கள் புழக்கத்தில் இருந்தன. இனி இவ்வெழுத்துக்கள் பற்றிக் காண்போம்.

கரோஷ்டி எழுத்து :

மாமன்னர் அசோகரின் கல்வெட்டுகள் கரோஷ்டி எழுத்து முறையில் எழுதப்பட்டிருந்தன. வடமேற்கு எல்லைப்புறப்பகுதிகளில் காணப்பட்ட இக்கல்வெட்டுகளின் எழுத்துக்கள் செமிட்டிக் எழுத்துக்களைப் போன்றே வலமிருந்து இடமாக எழுதப் பெற்றவை. பன்னூறு ஆண்டுகள் உபயோகத்திலிருந்த கரோஷ்டி எழுத்துக்கள் பின்னர் திடீரென அப்பகுதிகளிலிருந்து மறைந்துவிட்டதாகத் தெரிகிறது.

பிராமி (தமிழி) எழுத்து :

அசோகரின் மற்றக்கல்வெட்டுக்கள் பிராமி எழுத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தன. இவை தமிழ் எழுத்துக்களைப் போன்று இடமிருந்து வலமாக எழுதப்பட்டவை. இவை இந்தியாவின் பழமையான எழுத்துக்கள் ஆகும். வடஇந்திய பிராமி எழுத்திற்கும் தமிழ்நாட்டில் நிலவிய பிராமி எழுத்திற்கும் சில வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. அசோகர் பிராமியில் காணப்படும் வர்க்க எழுத்துக்கள், தமிழ் பிராமியில் காணப்படவில்லை . இருப்பினும் தமிழ் - பிராமியில் ழ, ள, ற, ன போன்ற சிறப்பெழுத்துகளும் அகர, ஓகரக் குறில்களும் காணப்படுகின்றன. இந்தியாவில் கிடைத்துள்ள வரிவடிங்களுள் இதுவே தொன்மையானது.

தெலுங்கு கன்னட எழுத்துக்கள்

தென்னிந்தியாவின் பல பகுதிகளில் தெலுங்கு, கன்னடக் கல்வெட்டுகள் காணப்படுகின்றன. தொடக்க காலத்தில் இவை பிராமி கல்வெட்டுகளைப் பின்பற்றியே எழுதப்பட்டன. பின்னர் ஒரு சில மாற்றங்களுடன் பிராமியில் இவையிரண்டும் எழுதப்பட்டன. கி.பி.எட்டாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் தெலுங்கு, கன்னட எழுத்துக்களில் மாற்றங்கள் தோன்ற ஆரம்பித்தன. மேலைச் சாளுக்கியர், கீழைச் சாளுக்கியர், கதம்பர் - ஆகியோரின் கல்வெட்டுக்களில் கன்னட, தெலுங்கு எழுத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. மேலைச் சாளுக்கிய வேந்தனான மங்களேசனின் ஆட்சிக்காலத்தில் (கி.பி.596 - 610) வாதாபிக்கோயில் (வைணவ)

கல்வெட்டுகளே பழமையான கன்னடக் கல்வெட்டுகளாகும். சாளுக்கிய இரண்டாம் புலிகேசியின் ஐஹோல் கல்வெட்டிலும் கன்னட எழுத்துக்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

ரேணாண்டை ஆண்டு வந்த தெலுங்குச் சோழர்களின் கல்வெட்டே தொன்மையான தெலுங்குக் கல்வெட்டாகும். இவை அனந்தப்பூர், கடப்பை மாவட்டங்களில் காணப்படுகின்றன. இவற்றின் காலம் கி.பி.7, 8 - ஆம் நூற்றாண்டுகள் ஆகும்.

மோடி எழுத்து (மராட்டிய எழுத்து)

தமிழ்நாட்டில் மராட்டியர்களின் மோடிக் கல்வெட்டுக்களும் செப்பேடுகளும் கிடைத்துள்ளன. தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயிலில் மராட்டியரின் மிகப்பெரிய மோடிக் கல்வெட்டு உள்ளது. இக்கல்வெட்டு தஞ்சை மராட்டிய வேந்தரது குடிவழியைத் தெரிவிக்கிறது. இதனைப் பொறித்த பெருமை மன்னர் இரண்டாம் சரபோசியைச் சாரும். தஞ்சை சரஸ்வதி மஹால் நூலகத்தில் மோடி ஆவணங்கள் பேரளவில் உள்ளன. இவர்களது செப்பேடுகள் மராட்டி மொழியில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. தஞ்சை தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் மராட்டியர் கல்வெட்டுகள், செப்பேடுகள், மோடி ஆவணங்கள் ஆகியவற்றைத் தொகுத்து நூல்களாக வெளியிட்டுள்ளன.

அசோகரின் கல்வெட்டுக்கள்

மாமன்னர் அசோகர் (கி.மு. 269 - 232) இந்தியாவின் புகழ்மிக்க மன்னர். நமக்கு இதுவரையில் கிடைத்துள்ள கல்வெட்டுக்களில் மிகவும் பழமையானவை அசோகரது கல்வெட்டுக்களே ஆகும். இவை காந்தாரம் முதல் மைசூர் வரை காணப்படுகின்றன. இவர் வெளியிட்ட கல்வெட்டு ஆணைகளைக் கீழ்க்காணும் வகையில் வகைப்படுத்தலாம்.

1. பெரும்பாறைக் கல்வெட்டாணைகள்
2. சிறிய பாறைக் கல்வெட்டாணைகள்
3. தூண் கல்வெட்டாணைகள்
4. குகைக்கல்வெட்டுக்கள்

இக்கல்வெட்டாணைகளுள் பெரும்பாலானவை பிராமி எழுத்துக்களிலும் சில கரோஷ்டியிலும் எழுதப்பட்டுள்ளன. வடமேற்கு எல்லைப்புறப் பகுதிகளில் காணப்படும் கல்வெட்டுக்கள் கரோஷ்டி எழுத்துக்களில் உள்ளன. இவ்வெழுத்துக்கள் செமிட்டிக் எழுத்துக்களைப் போன்று வலமிருந்து இடமாக எழுதப்பட்டுள்ளன. அசோகரின் மற்றக் கல்வெட்டுக்கள் அனைத்தும் பிராமி எழுத்தில் உள்ளன. இதனை அசோகன் பிராமி எனவும் கூறுவர்.

தனி மனிதனின் மத விரோதச் செயல்களை ஒழிப்பதில் மாஸ்கீ பாறைச்சாசனம் :

இச்சாசனம் அசோகர் தாம் புத்த மதத்தைத் தழுவியதைக் சொல்வதுடன் தொடங்குகின்றது. இச்சாசனம் மேலும் தொடர்ந்து, சமய அனுபவம் எழை பணக்காரர் யாவர்க்கும் ஒன்று போல் கிடைக்கக்கூடியது, என்ற அசோகரது துணிவைக் கூறுகிறது. பாறைச் சாசனம் x-ல் பாபச் செயல்களையும், மனவெழுச்சிகளையும் தவிர்க்க வேண்டும் என்பதைப் பற்றி கூறுகிறது.

இவரது கல்வெட்டுக்களுள் முக்கியமானவை 14 பெரும்பாறை ஆணைகள். அடுத்து அசோகரது மாஸ்கி (ஹைதராபாத்) எனுமிடத்தில் காணப்படும் சிறிய பாறை சாசனத்தில் தான் அசோகரது இயற்பெயர் காணப்படுகின்றது. மற்றவற்றில் தேவனாம் பிரிய பிரிய தரிசினி (தெய்வங்களால் விரும்பப்படுபவன்) என்றே, அவர் தன்னைக் கூறிக்கொள்கிறார். எனவே இக்கல்வெட்டு மிகவும் முக்கியமானது. குஜராத் பாடத்தில் அசோக ராஜன் என்று

குறிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொருவரும் தருமத்தில் பற்று கொள்ள வேண்டுமென்பதே அசோகரின் அறிவுரை. ஒருவன் ஏழையாக இருந்தாலும் அல்லது பணக்காரனாக இருந்தாலும் தருமத்தில் பற்று கொண்டால் இறைவனை அடையலாம் என்பதே இவரது புரட்சிகரமான போதனை. இக்கல்வெட்டின் மூலம் அசோகர் புத்த சங்கத்துடன் கொண்டிருந்த நெருங்கிய உறவு புலனாகிறது.

மாங்குளம் தமிழிக் கல்வெட்டு

இக்கல்வெட்டு மதுரை மாவட்டத்தில் மீனாட்சிபுரத்தை அடுத்துள்ள கழுகுமலைப் பாறைகளில் அமைந்துள்ளது. இதனை மீனாட்சிபுரம் கல்வெட்டு, அரிட்டா பட்டி கல்வெட்டு எனவும் அழைப்பர். இக்கல்வெட்டு தமிழி (பிராமி) எழுத்தில் உள்ளது. இதன் காலம் ஏறத்தாழ கி.மு.3ஆம், 2ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது.

நெடுஞ்செழியனின் சாலகன் இளஞ்சடிகனின் தந்தை சடிகன் என்பான் படுக்கை வெட்டிக் கொடுத்ததை இரண்டாவது கல்வெட்டு சுட்டுகின்றது. அடுத்த கல்வெட்டு அழிதிக அந்தை சடிகன் என்பானின் மகன் பிணவு என்பான் அதே முனிவருக்குப் படுக்கை அமைத்துக் கொடுத்ததைக் கூறுகிறது. அடுத்து வரும் கல்வெட்டு சந்திரிதன் என்பானும் வெள்ளறை நிகமத்தாரும் படுக்கை அமைத்தனைக் குறிக்கின்றது.

பாண்டியர் வரலாற்றில் நெடுஞ்செழியன் எனும் பெயரில் மூவர் உள்ளனர். அவர்கள் முறையே தலையாளங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், நம்பி நெடுஞ்செழியன், ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் ஆகியோர் ஆவர். இக்கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பெறும் நெடுஞ்செழியன், தலையாலங்கானத்துச்செரு வென்ற நெடுஞ்செழியனே ஆவான். இக்கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பெறும் நெடுஞ்செழியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனே ஆவான். இக்கல்வெட்டில் குறிக்கப்பெறும் பணஅன், கடல் அன்- ஆகிய பெயர்கள் பாண்டியரின் பெயர்கள்

எனச்சிலர் குறிப்பிட்டுள்ளனர். ஆனால் பண அன் என்பதனைப் பண்+அன்= பண்ணன் எனக் கொள்ளலாம். பண்ணன் என்பான் ஒரு கொடையாளன்; நெடுஞ்செழியனுக்கு நெருக்கமானவன்; இவன் தஞ்சை மாவட்டம் சிறுகுடியில் 'செழியன் பெருங்குளம்' எனும் குளத்தை, நெடுஞ்செழியன்' மகிழும் வண்ணம் மன்னன் பெயரில் வெட்டியவன். (நற்றிணை பாடல் = 340) அடுத்த தலைமுறையில் வாழ்ந்த நக்கீரர், சிறுகுடியிலுள்ள அக்குளத்திலிருந்து மடை வழியாக வெளியேறிய வாளை மீனின் செயல் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார்.

ஆலம்பேரி சாத்தனார் எனும் புலவர் - அகம் 81-ஆம் பாடலில் நெடுஞ்செழியனின் குறுநில மன்னனான மாவண் கடலன் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். இவனது கோநகர் விளங்கில் ஆகும். அவன் நெடுஞ்செழியன் படைத்தலைவன் போலும்.